

10. funkční období

118

Vládní návrh, kterým se předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu s ratifikací Protokol k Úmluvě Mezinárodní organizace práce č. 29 o nucené práci, a k informaci Doporučení Mezinárodní organizace práce č. 203 o dodatečných opatřeních k nucené práci a Změny z roku 2014 k Úmluvě o práci na moři, spolu se stanoviskem vlády k nim

2015

N á v r h u s n e s e n í

Senát Parlamentu České republiky

Senát Parlamentu České republiky

1) souhlasí

s ratifikací Protokolu k Úmluvě Mezinárodní organizace práce č. 29 o nucené práci; a

2) bere na vědomí

a) Doporučení Mezinárodní organizace práce č. 203 o dodatečných opatřeních k nucené práci; a

b) Změny z roku 2014 k Úmluvě o práci na moři spolu se stanoviskem vlády k nim.

Předkládací zpráva

Mezinárodní organizace práce (dále jen "MOP") je mezinárodní vládní organizace založená v roce 1919. Československo bylo jedním z jejích zakládajících členů a členským státem je i Česká republika. Nejvyšším orgánem MOP je Generální konference zástupců členských států – nazývaná také **Mezinárodní konferencí práce** (dále jen "MKP"), která se schází pravidelně jednou ročně zpravidla v Ženevě, sídle MOP.

Mezi hlavní činnosti MOP patří tvorba mezinárodních pracovních a sociálních norem, které jsou přijímány buď ve formě úmluvy (Convention), jež se po ratifikaci členským státem stává pro tento stát mezinárodněprávním závazkem, nebo/a ve formě doporučení (Recommendation), které se neratifikuje a obsahuje nezávazné standardy zpravidla doplňující úmluvu. V případech, kdy je zapotřebí doplnit úmluvu bez toho, aby byla zcela revidována, bývá potřebná úprava přijímána ve formě protokolu, který se řídí obdobným režimem jako úmluvy. Úmluvy a protokoly MOP se vzhledem ke svému přijímání formou hlasování v rámci MKP nepodepisují, podléhají přímo ratifikaci; hlasování samotné nepřináší vládě žádný specifický závazek pro budoucí vnitrostátní rozhodnutí ohledně jejich ratifikace či neratifikace.

Na základě článku 19 Ústavy MOP jsou vlády členských států po přijetí instrumentů na MKP povinny předložit do jednoho roku tyto nově přijaté instrumenty kompetentním orgánům svého státu k informaci, k posouzení možnosti ratifikace a vnitrostátního provádění. Těmito orgány se zpravidla rozumí zákonodárné orgány členských států MOP.

Ke splnění této povinnosti vyplývající z členství v MOP je nyní vládě a následně Parlamentu ČR předkládán **Protokol k Úmluvě č. 29 o nucené práci a doprovodné Doporučení č. 203, jakož i Změny Úmluvy o práci na moři**, které byly přijaty na 103. zasedání Mezinárodní konference práce v roce 2014.

Podle posledních odhadů MOP je na celém světě asi 20 milionů obětí nucené práce. Ačkoli již existuje několik mezinárodněprávních dokumentů MOP věnujících se zákazu a odstranění nucené práce,¹ vyplynula z dřívějších diskusí v rámci MOP potřeba zaměřit se na problematiku prevence, ochrany a odškodnění obětí nucené práce, tedy témata, jež v dosud přijatých úmluvách nebyla dostatečně akcentována.

V rámci 103. MKP proto došlo k přípravě nového mezinárodněprávního dokumentu k úmluvě MOP č. 29 z roku 1930 (kterou je ČR vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů pod č. 506/1990), a to ve formě Protokolu. Ten obsahuje obecné závazky smluvních stran ohledně opatření směřujících k prevenci a odstranění nucené či povinné práce a stanoví základní práva obětí na pomoc a podporu. S ohledem na vývoj v 84 letech, jež uplynuly od přijetí původní úmluvy, byl zdůrazněn

¹ ČR je smluvní stranou obou základních úmluv MOP týkajících se nucené resp. povinné práce (vyhlášeny pod č. 506/1990 Sb. a 231/1998 Sb.).

aspekt obchodování s lidmi, který je v současnosti přítomen v řadě případů nucené práce.

Článek 1 Protokolu obsahuje obecný závazek smluvní strany přijmout účinná opatření k prevenci a odstranění nucené a povinné práce, k poskytnutí ochrany a satisfakce obětem nucené a povinné práce. Článek 2 obsahuje podrobnější výčet opatření, jež mají být přijata za účelem prevence nucené nebo povinné práce, vč. vzdělávacích a informačních aktivit zaměřených na potenciální oběti i zaměstnavatele, prosazování práva, podpory prevence ve veřejném i soukromém sektoru a řešení příčin výskytu nucené nebo povinné práce, včetně faktorů, které riziko nucené nebo povinné práce zvyšují. Článek 3 zavazuje stát k přijetí účinných opatření k identifikaci, osvobození, ochraně, odškodnění a rehabilitaci všech obětí nucené či povinné práce, jakož i opatření k zajištění dalších forem pomoci a podpory. Článek 4 požaduje, aby všechny oběti nucené nebo povinné práce měly přístup k přiměřeným a účinným nápravným prostředkům, a aby existovalo právo nezahajovat trestní stíhání těchto obětí či neukládat jim sankce za zapojení do nezákonných aktivit, jež byly donuceny spáchat v přímém důsledku toho, že byly oběťmi nucené nebo povinné práce. Článek 5 upravuje mezinárodní spolupráci s cílem zajistit prevenci a odstranění všech forem nucené nebo povinné práce. Opatření k naplnění Úmluvy dle článku 6 budou stanovena vnitrostátními právními předpisy nebo příslušnými orgány po předchozím projednání s dotčenými organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků.

Tyto požadavky jsou v plné míře zajištěny vnitrostátní legislativou zejm. v oblasti trestněprávní (zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, zákon č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, zákon č. 137/2001 Sb., o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením, zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním) a pracovněprávní (zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, zákon č. 251/2005 Sb., o inspekci práce). V praxi probíhají koordinační aktivity státních i nestátních subjektů v rámci Meziresortní koordinační skupiny pro oblast boje proti obchodování s lidmi při Ministerstvu vnitra, resp. Meziresortního orgánu pro potírání nelegálního zaměstnávání cizinců v gesci Ministerstva práce a sociálních věcí. V něm jsou zastoupeny i organizace zaměstnavatelů a zaměstnanců, tripartitně je řešena i příprava legislativních předpisů a dalších opatření, které mohou mít dopad na výskyt nucené práce. K právům obětí je třeba dále zmínit Program podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi či národní referenční mechanismus pro podporu a ochranu obětí obchodování s lidmi. Výše uvedený program se stal jedním ze základních pilířů Národní strategie boje proti obchodování s lidmi, která byla pro období let 2012 - 2015 schválena usnesením vlády č. 282 ze dne 18. dubna 2012, a také jedním z programů schválených a realizovaných v rámci Strategie prevence kriminality, která byla na období let 2012 – 2015 schválena usnesením vlády č. 925 ze dne 14. prosince 2011. Každoročně jsou prováděny rozsáhlé preventivně-informační aktivity o obchodování s lidmi. Pravidelně jsou pořádána školení ve spolupráci s inspektory práce, resp. Ministerstvem práce a sociálních věcí, Ministerstvem vnitra, Policií ČR, Univerzitou obrany i Ministerstvem zahraničních věcí. Součástí těchto preventivních aktivit jsou mj. osvětové akce pro žáky 2. stupně základních škol a studenty středních škol i poradenství pro migranty –

potenciální oběti po příjezdu do ČR a poskytování informací před odjezdem z ČR. Podrobnější rozbor vnitrostátního zajištění závazků viz část III materiálu.

Kromě samotného Protokolu bylo spolu s ním přijato i doprovodné Doporučení č. 203, jež není ratifikovatelné a nepřináší tak žádné mezinárodněprávní závazky; obsahuje vodítka ohledně konkrétních opatření v oblasti prevence, ochrany obětí, odškodnění, vymahatelnosti a mezinárodní spolupráce.

Vzhledem k tomu, že požadavkům Protokolu odpovídá již stávající vnitrostátní legislativa a praxe, navrhuje se jeho ratifikace, mj. i jako vyjádření podpory České republiky lidským právům na mezinárodní úrovni a příspěvek k naplňování čl. 3 odst. 5 a čl. 21 odst. 1 Smlouvy o EU. Úmluva MOP č. 29 o nucené práci, měněná Protokolem, je ostatně uvedena v příloze VIII nařízení EU č. 978/2012 o uplatňování systému všeobecných celních preferencí jako součást mezinárodních závazků v oblasti udržitelného rozvoje a řádné správy věcí veřejných, jejichž uplatňování ze strany třetích zemí je jednou z podmínek pro udělení zvláštního pobídkového režimu („GSP+“). S cílem udržet jasnou, čitelnou a nerozbornou vnější obchodní politiku je zapotřebí udržovat závazky jednotlivých ČS EU v této oblasti na shodné úrovni (všechny ČS EU tuto úmluvu ratifikovaly a řada z nich již vyjádřila vůli Protokol ratifikovat).

Ratifikace Protokolu je proto předmětem řízení i na evropské úrovni. Evropská komise v září 2014 předložila návrhy dvou rozhodnutí Rady EU, obsahující zmocnění členských států k ratifikaci Protokolu v zájmu EU, a to s odkazem na vazbu jím pokryté problematiky na právo EU v oblastech sociální politiky a justiční spolupráce v trestních věcech (zejm. Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/36/EU o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí). Rada se 2. března 2015 na návrzích předběžně shodla a dokumenty (č. 6731/15 a 6732/15) byly předloženy Evropskému parlamentu k vyslovení souhlasu. K případnému odevzdání ratifikačních listin ČR tak dojde až po přijetí příslušných rozhodnutí Rady.

Protokol, doplňující a měnící úmluvu MOP č. 29 o nucené práci, je mezinárodní smlouvou upravující práva a povinnosti osob dle článku 49 písm. a) ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, a zároveň obsahuje ustanovení o věcech, jejichž úprava je vyhrazena zákonu podle článku 49 písm. e) Ústavy. Náleží tedy do kategorie tzv. prezidentských smluv, k jejichž přijetí se vyžaduje souhlas obou komor Parlamentu České republiky.

S ohledem na rozbor jednotlivých závazků a jejich vnitrostátního zajištění lze konstatovat, že Protokol je v souladu s ústavním pořádkem (Listina základních práv a svobod) a dalšími součástmi právního řádu ČR; se závazky vyplývajícími pro ČR z jiných mezinárodních smluv (především Úmluva Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, vyhl. pod č. 75/2013 Sb. a Protokol o předcházení, potlačování a trestání obchodování s lidmi, zejména se ženami a dětmi, doplňující Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, vyhl. pod č. 18/2015 Sb., příp. i Protokol proti pašování přistěhovalců po zemi,

po moři a letecky doplňující Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, vyhl. pod č. 77/2013 Sb.) a s obecně uznávanými zásadami mezinárodního práva, a jeho ratifikace podpoří naplňování závazků vyplývajících pro ČR z členství v EU (kromě výše uvedených dokumentů např. ještě Rámcové rozhodnutí Rady č. 2002/629/SVV ze dne 19. července 2002 o boji proti obchodování s lidmi).

Ke dni předložení materiálu byl Protokol ratifikován 1 státem, a to Republikou Niger.

V rámci pléna MKP byly schváleny i **Změny k úmluvě MOP o práci na moři z roku 2006**, týkající se ochrany námořníků/jejich rodin v případech opuštění a repatriace, úmrtí a invalidity související s výkonem práce. Ty byly předmětem jednání zvláštního tripartitního výboru MOP v dubnu 2014 a jejich schválení bylo na pořad jednání MKP zařazeno dodatečně. Na základě rozhodnutí Rady 2014/346/EU podpořily přijetí doplňků všechny členské státy EU vč. ČR. Vstup Změn v platnost se řídí článkem XV úmluvy, který stanoví lhůtu dvou let od schválení pro jejich případné odmítnutí ze strany definované skupiny smluvních stran úmluvy s tím, že nebudou-li Změny odmítnuty, vstoupí v platnost šest měsíců po uplynutí této dvouleté lhůty. Vzhledem k výsledku hlasování v rámci MKP (443 pro – 1 proti – 26 abstencí) není odmítnutí změn pravděpodobné. Ačkoli Česká republika v současnosti není úmluvou o práci na moři vázána, předpokládá se předložení návrhu na její ratifikaci v průběhu tohoto roku.

Vzhledem k tomu, že požadavkům Protokolu odpovídá již stávající vnitrostátní legislativa a praxe, schválila vláda na svém zasedání dne 24. června 2015 usnesení č. 492, kterým souhlasí s návrhem na jeho ratifikaci.

Praha dne 27. 7. 2015

Mgr. Bohuslav Sobotka v. r.
předseda vlády

Obsah instrumentů

Rozbor Protokolu z roku 2014 k Úmluvě o nucené práci z roku 1930

Předmětem protokolu je přijetí návrhů na řešení nedostatků, které se projevily při provádění Úmluvy Mezinárodní organizace práce č. 29 o nucené práci z roku 1930 (dále jen „Úmluva“) a zároveň potvrzení, že opatření v oblasti prevence, ochrany a nápravných opatření, jako jsou například odškodnění a rehabilitace obětí, jsou nezbytná pro účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce.

Článek 1 obsahuje obecný závazek smluvní strany přijmout účinná opatření k prevenci a odstranění nucené a povinné práce, k poskytnutí ochrany a satisfakce obětem nucené a povinné práce. Požadavek přijetí politiky, resp. akčního plánu v této oblasti a konsultační úloha sociálních partnerů. Důraz na možnou vazbu obchodování s lidmi a nucené práce.

*Pracovní právo jakožto součást práva soukromého obecně vychází z principu smluvní volnosti a tedy i dobrovolnosti přejímaných závazků. Nucená práce je primárně postihována v rámci trestného činu obchodování s lidmi dle § 168 **zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník**, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TZ“). Po novelizaci TZ zákonem č. 141/2014 Sb., který nabyl účinnosti k 1. srpnu 2014, přestalo předmětné ustanovení sloužit pouze k postihu prostřednického vztahu, kdy pachatel oběť zprostředkoval či předal jinému k výkonu nucených prací, a bylo rozšířeno i na jednání mezi skutečným/koncovým vykořisťovatelem a obětí. Trestné je též nepřekažení či neoznámení tohoto trestného činu (§ 367 a 368 TZ). V souvislosti s pácháním trestné činnosti spočívající v obchodování s lidmi pak nelze vyloučit spáchání též dalších trestných činů – jde např. o trestné činy svěření dítěte do moci jiného (§ 169 TZ), omezování osobní svobody (§ 171 TZ), zavlečení (§ 172 TZ), vydírání (§ 175 TZ) a útisk (§ 177 TZ).*

Nucená práce je často spojena i s výskytem nelegální práce¹ a je tak předmětem zájmu orgánů inspekce práce ať již v rámci vlastní kontrolní a poradenské činnosti, společně s dalšími státními kontrolními orgány, jako Celní správa, Česká obchodní inspekce, živnostenské úřady, zdravotní pojišťovny, atd. či přímo při spolupráci na konkrétních případech vyžádané ze strany orgánů činných v trestním řízení (OČTŘ). V rámci spolupráce s Policíí ČR jsou poznatky inspekce práce o možném obchodování s lidmi, týkající se především nucených prací a jiných forem vykořisťování, přímo předávány příslušným krajským policejním ředitelstvím.

Za skupinu zřejmě nejvíce ohroženou nucenou prací či jinými formami vykořisťování na českém trhu práce je třeba považovat zejména zahraniční pracovníky

¹ Dle § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti se jedná o výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, nebo pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou/modrou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, anebo pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného povolení k pobytu na území České republiky, je-li podle zvláštního právního předpisu vyžadováno.

(s ohledem na jejich jazykové, sociokulturní a další znevýhodnění); mj. i proto stanoví §§ 87 a 88 **zákonu č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti**, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoZ“) povinnost hlásit nástup a konec zaměstnání/vyslání cizince Úřadu práce ČR. **Neoprávněné zaměstnávání cizinců** může být navíc postihováno i jako samostatný trestný čin podle § 342 TZ.

Koordinační aktivity státních i nestátních subjektů probíhají v rámci **Meziresortní koordinační skupiny pro oblast boje proti obchodování s lidmi** při Ministerstvu vnitra, resp. **Meziresortního orgánu pro potírání nelegálního zaměstnávání cizinců** v gesci MPSV. V něm jsou zastoupeny i organizace zaměstnavatelů a zaměstnanců, tripartitně je řešena i příprava legislativních předpisů a dalších opatření, které mohou mít dopad na výskyt nucené práce.

K právům obětí je třeba zmínit zejména **Program podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi** či národní referenční mechanismus pro podporu a ochranu obětí obchodování s lidmi. Výše uvedený program se stal jedním ze základních pilířů **Národní strategie boje proti obchodování s lidmi pro období let 2012 – 2015** schválené usnesením vlády z 18. dubna 2012 č. 282.

V oblasti ochrany a odškodňování obětí je stěžejním předpisem pro oblast trestné činnosti je **zákon č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů** (dále jen „ZOTČ“), který upravuje poskytování finanční pomoci obětem trestných činů a politiku poskytování dotací organizacím, které se pomocí obětem trestných činů zabývají, přiznává obětem právo na odbornou pomoc, kterou se rozumí psychologické poradenství, sociální poradenství, právní pomoc nebo restorativní programy, a to před zahájením trestního řízení, v jeho průběhu i po jeho skončení. Podle § 2 odst. 4 ZOTČ jsou oběti trestného činu obchodování s lidmi dle § 168 TZ tzv. zvláště zranitelnými oběťmi, kterým jsou přiznána další práva (především zvýšená ochrana v průběhu trestního řízení či úprava náležitostí výslechu zvláště zranitelných obětí).

Poskytování zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám (tedy i obětem trestných činů), kterým v souvislosti s trestním řízením zřejmě hrozí újma na zdraví nebo jiné vážné nebezpečí, upravuje **zákon č. 137/2001 Sb., o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením** a o změně zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Oběti nucené práce mají za vykonanou práci i nárok na **vyplacení mzdy** (§§ 2 a 109 **zákonu č. 262/2006 Sb., zákoník práce**, v platném znění, dále jen „ZP“). Pokud došlo k jejímu, byť částečnému nevyplacení, může se oběť obrátit na soud v rámci občanského soudního řízení.

Závěr: Česká republika **splňuje** ustanovení článku 1 Protokolu.

Článek 2 obsahuje podrobnější výčet opatření, jež mají být přijata za účelem prevence nucené nebo povinné práce, vč. vzdělávacích a informačních aktivit zaměřených na potenciální oběti i zaměstnavatele, prosazování práva, podpory prevence ve veřejném

i soukromém sektoru a řešení příčin výskytu nucené nebo povinné práce, včetně faktorů, které riziko nucené nebo povinné práce zvyšují.

Každoročně jsou prováděny rozsáhlé preventivně-informační aktivity o obchodování s lidmi. Pravidelně jsou pořádána školení ve spolupráci s inspektory práce, resp. Ministerstvem práce a sociálních věcí, Ministerstvem vnitra, Policií ČR, Univerzitou obrany i Ministerstvem zahraničních věcí. Součástí těchto preventivních aktivit jsou osvětové akce pro žáky 2. stupně základních škol a studenty středních škol i poradenství pro migranty – potenciální oběti po příjezdu do ČR a poskytování informací před odjezdem z ČR.

*Informace jsou jednotlivými státními institucemi poskytovány i v rámci kontrolní činnosti (inspektoráty práce), přímých konzultací s tazateli z řad veřejnosti a v rámci komunikace s médii, nestátními neziskovými organizacemi i dalšími subjekty. V posledních letech se podařilo zvýšit informovanost o **Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi** (podrobněji viz níže) zejména prostřednictvím terénní práce a umožnit tak přístup ke specializovaným službám v Programu pro více obětí.*

V rámci dotační politiky vůči nestátním neziskovým organizacím jsou podporovány i různé preventivní nástroje, které mají dopad i na eliminaci výskytu nucené práce. Zejména se jedná o právní poradenství a distribuci relevantních informací, v případě cizinců i v zemích původu.

Na prevenci má nepochybně vliv i aktivní výkon kontrolní, resp. represivní činnosti (inspekce práce, policie). Státní úřad inspekce práce se při své kontrolní činnosti zaměřuje na oblasti pracovněprávních předpisů, které jsou analyticky vyhodnoceny jako rizikové – s větším výskytem porušování právních předpisů. Z hlediska nucené práce jde zejm. o oblast nelegálního zaměstnávání. Poznatky o možném obchodování s lidmi, vč. nucených prací a jiných forem vykořisťování (ať již vlastní zjištění nebo oznámení od pravděpodobných obětí), jsou přímo předávány krajským ředitelstvím Policie ČR.

Závěr: Česká republika **splňuje** ustanovení článku 2 Protokolu.

Článek 3 zavazuje stát k přijetí účinných opatření k identifikaci, osvobození, ochraně, odškodnění a rehabilitaci všech obětí nucené či povinné práce, jakož i opatření k zajištění dalších forem pomoci a podpory.

*Systém podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi (ochranné opatření) vznikl v roce 2003, kdy byl navržen „**Model podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi za účelem sexuálního vykořisťování**“, který tvořil součást „Národní strategie boje proti obchodování s lidmi za účelem sexuálního vykořisťování v České republice“, schválené usnesením vlády č. 849 ze dne 3. září 2003. Tento model byl vytvořen v rámci projektu Globálního programu Úřadu OSN pro drogy a kriminalitu (UNODC) proti obchodování s lidmi a byl financován z prostředků projektu UNODC. Model byl*

pilotně ověřován od března 2003 do prosince 2004. V dubnu 2004 byl model přejmenován na **Program podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi** (dále jen „Program“) a zároveň bylo zajištěno jeho financování z dotací Ministerstva vnitra. Fungování Programu bylo detailně popsáno v Metodickém návodu 1. náměstka ministra vnitra ze dne 2. srpna 2005 (poslední aktualizace tohoto návodu proběhla v roce 2010²). Za účelem zajištění koordinace Programu byl v roce 2005 zřízen pokynem ministra vnitra č. 28/2005 **národní koordinační mechanismus podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi v České republice**. Tímto pokynem byla zároveň zřízena i interdisciplinární pracovní skupina pro podporu a ochranu obětí obchodování s lidmi, která je od roku 2008 stálou pracovní podskupinou **Meziresortní koordinační skupiny pro oblast boje proti obchodování s lidmi** (předsedou Meziresortní koordinační skupiny je ministr vnitra). Institucionálním rámcem pro realizaci Programu je pak **národní referenční mechanismus pro podporu a ochranu obětí obchodování s lidmi**, který byl zřízen pokynem ministra vnitra č. 14 ze dne 15. února 2010 a který byl do té doby součástí národního koordinačního mechanismu. Národní referenční mechanismus je založen na úzké spolupráci státních orgánů, policie a nevládních organizací. Vzájemné poznání a budování důvěry bylo připravováno na celé řadě školení, seminářů a dalších společných akcí.

Program se zároveň stal jedním ze základních pilířů **Národní strategie boje proti obchodování s lidmi**, která byla pro období let 2012 - 2015 schválena usnesením vlády č. 282 ze dne 18. dubna 2012, a také jedním z programů schválených a realizovaných v rámci **Strategie prevence kriminality**, která byla na období let 2012 – 2015 schválena usnesením vlády č. 925 ze dne 14. prosince 2011.

Za účelem efektivního fungování Programu uzavřelo Ministerstvo vnitra v červnu 2005 se specializovanými nevládními organizacemi dohody o spolupráci v oblasti podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi. Dále byla uzavřena také strategická partnerství mezi státními institucemi a nevládními organizacemi, v důsledku čehož došlo k harmonizování zájmu nevládních organizací (ochrana lidských práv obětí) se zájmy OČTŘ (potrestání pachatele).

Program je určen pro oběti obchodování s lidmi starší 18 let, tzn. **pro občana EU obchodovaného na území České republiky, pro občana třetí země obchodovaného na území České republiky a pro občana České republiky obchodovaného na území České republiky, ve zvláštních případech i v zahraničí**. Obětem zařazeným do Programu je automaticky dána **60 denní doba na rozmyšlenou a zotavení** (tzv. „reflection period“) – není tedy nutná spolupráce s orgány činnými v trestním řízení (dále jen „OČTŘ“) po dobu trvání této doby. Během této doby jsou činěny kroky s cílem motivovat oběť a podpořit spolupráci oběti při odhalování a potrestání pachatelů. Pro oběti obchodování s lidmi v Programu je garantováno vhodné a přiměřené ubytování, zdravotní péče, právní asistence, advokátní služby, psychosociální služby a rekvalifikace. Součástí Programu je také nabídka bezpečné

² Viz Metodický návod 1. náměstka ministra vnitra č. 1 ze dne 7. června 2010 k fungování Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi a jeho institucionálnímu zabezpečení.

a bezplatné dobrovolné repatriace pro oběti, která probíhá ve spolupráci s Mezinárodní organizací pro migraci (IOM).

V této oblasti jsou významné i aktivity na evropské úrovni, zejm. **Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/36/EU o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí** stanovila v článku 12 odst. 3, že členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby byla dané osobě poskytnuta pomoc a podpora, jakmile příslušné orgány získají důvodné podezření, že se uvedená osoba mohla stát obětí TČ obchodování s lidmi. Úkoly stanovené v článku 11 a článku 18 odst. 1 Směrnice jsou od roku 2013 v Programu implementovány.

Závěr: Česká republika **splňuje** ustanovení článku 3 Protokolu.

Článek 4 požaduje, aby všechny oběti nucené nebo povinné práce měly přístup k přiměřeným a účinným nápravným prostředkům, a aby existovalo právo nezahajovat trestní stíhání těchto obětí či neukládat jim sankce za zapojení do nezákonných aktivit, jež byly donuceny spáchat v přímém důsledku toho, že byly oběťmi nucené nebo povinné práce.

Článek 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) stanoví, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Z uvedené definice vyplývá, že právo na soudní a jinou ochranu není limitováno státní příslušností, občanstvím ani jinými faktory. Podobně stanoví ZOTČ, že oběti se rozumí fyzická osoba, které bylo nebo mělo být trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková nebo nemajetková újma nebo na jejíž úkor se pachatel trestným činem obohatil.

K požadavku nestíhání existuje možnost zbavení trestní odpovědnosti na základě institutu krajní nouze dle ustanovení § 28 TZ, popř. nutné obrany dle ustanovení § 29 TZ. V případě nátlaku fyzického (*vis absoluta*) nedochází vůbec k naplnění všech typových znaků trestného činu (*chybí vůle*); uplatnění *vis absoluta* ze strany třetí osoby však v případech zapojení do nezákonných aktivit ve smyslu čl. 4 Protokolu zpravidla nebude přicházet v úvahu. V případě nátlaku psychického (*vis compulsiva*), tedy působení na vůli druhého, které vzbuzuje odůvodněný strach z újmy, již se vyhrožuje, je pak nutné hlubší posouzení okolností, za jakých oběť jednala. Osoba, které je takto bezprávně vyhrožováno, sice může spáchat trestný čin, přichází však v úvahu její „vyvinění“ skrze některou z možností obsažených v trestněprávních předpisech. Z hlediska trestního řízení lze především zmínit zásadu oportunity dle ustanovení § 172 odst. 2 písm. c) **zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním**, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TŘ“), kdy lze zastavit trestní stíhání, jestliže vzhledem k okolnostem, za nichž byl čin spáchán, a vzhledem k chování obviněného po spáchání činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, je zřejmé, že účelu trestního řízení bylo dosaženo. Obdobné právo pak v řízení před soudem náleží soudu (§ 223 odst. 2 TŘ), který též může upustit od

potrestání (§ 46 TZ), nebo rozhodnout mimořádným snížení trestu odnětí svobody pod zákonem stanovenou hranicí (§ 58 TZ). Pokud nemůže být případně jednání oběti nucené nebo povinné práce pokryto těmito ustanoveními, lze dále uvažovat o použití polehčujících okolností dle § 41 písm. d) či písm. g) TZ. Vnitrostátní právní řád tak obsahuje široké možnosti pro posouzení konkrétních okolností případu.

Závěr: Česká republika **splňuje** ustanovení článku 4 Protokolu.

Článek 5 požaduje mezinárodní spolupráci s cílem zajistit prevenci a odstranění všech forem nucené nebo povinné práce.

Příslušné orgány státní správy tradičně spolupracují se svými zahraničními partnery jak v oblasti trestně-právní (obchodování s lidmi), tak i pracovně-právní (nelegální zaměstnávání cizinců). V řadě případů je spolupráce ošetřena i formou mezinárodních smluv (v rámci resortu práce a sociálních věcí jde např. o mezinárodní smlouvy o spolupráci v oblasti zneužívání dávek a nelegálního zaměstnávání s Francií, Německem či Nizozemskem).

Závěr: Česká republika **splňuje** ustanovení článku 5 Protokolu.

Článek 6 Opatření k naplnění Úmluvy budou stanovena vnitrostátními právními předpisy nebo příslušnými orgány po předchozím projednání s dotčenými organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků.

Nelegální práce cizinců je předmětem řešení Meziresortního orgánu pro potírání nelegálního zaměstnávání cizinců (gestor MPSV). V rámci těchto orgánů jsou zastoupeny i svazy zaměstnavatelů a zaměstnanců. V rámci Rady hospodářské a sociální dohody je v ČR řešena i příprava legislativních předpisů a dalších opatření, které mohou mít dopad na výskyt nucené práce.

Závěr: Česká republika **splňuje** ustanovení článku 6 Protokolu.

Článek 7 ruší přechodná ustanovení článku 1 odst. 2 odst. 3 a článků 3 až 24 Úmluvy, která reagovala na tehdejší koloniální uspořádání světa a neodpovídá současnému mezinárodnímu řádu.

Články 8 – 12 obsahují standardní sadu závěrečných ustanovení.

Doporučení Mezinárodní organizace práce č. 203 týkající se doplňujících opatření k účinnému potlačení nucené práce z roku 2014

Jedná se o dokument doplňující a rozvíjející text úmluvy na základě globální tripartitní shody, nelze jej ratifikovat a nevplývají z něj žádné mezinárodněprávní závazky.

Doporučení obsahuje do určité míry podobná ustanovení jako výše popsany Protokol. Nad rámec Protokolu jsou v Doporučení ustanovení hovořící o ukládání dodatečných postihů vedle trestních sankcí, jako například konfiskace zisků z nucené nebo povinné práce či konfiskace jiných aktiv v souladu s vnitrostátními právními předpisy či zajištění toho, aby právnické osoby mohly nést odpovědnost za porušení zákazu užívání nucené nebo povinné práce. Tato ustanovení jsou ve vnitrostátním právním řádu provedena prostřednictvím institutů trestního práva. § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZTOPO“) stanoví, pro které trestné činy je právnická osoba odpovědná. Mezi tyto trestné činy přitom patří i zvláště závažný zločin obchodování s lidmi dle § 168 TZ. Za tento trestný čin lze právnické osobě uložit vedle trestních sankcí ve formě zákazu činnosti, peněžitého trestu, či zrušení právnické osoby i sankce postihující její zisky z této trestné činnosti. Jedná se především o trest propadnutí majetku podle § 17 ZTOPO, který soud ukládá tehdy, odsuzuje-li právnickou osobu za zvláště závažný zločin, kterým pro sebe nebo jiného získala nebo se snažila získat majetkový prospěch.

Z hlediska poskytování informací obětem trestných činů (dále jen „TČ“), které je v Doporučení zakotveno šířeji, lze poukázat na ZOTČ, který stanoví širokou informační povinnost, a to nejen pro Policii ČR, policejní orgány, a státní zástupce, ale i pro obecní policii, Vojenskou policii, Vězeňskou službu ČR a Celní správu ČR, jsou-li tyto subjekty prvním, kdo přijde po spáchání TČ s obětí do styku (§§ 8 a 10 ZOTČ), jakož i pro subjekty poskytující pomoc obětem trestných činů (§ 9 ZOTČ). Informační povinnost ve vztahu k obětem trestných činů týkající se jejich procesních práv dále vyplývá i z § 2 odst. 15 ve spojení s § 46 TR, neboť oběť trestného činu bude mít zpravidla postavení poškozeného v trestním řízení.

Pro plnění bodu 12 je relevantní i zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jenž upravuje právo na ochranu osobnosti člověka včetně všech jeho přirozených práv (§ 81 a násl.); bylo-li do osobnosti člověka zasaženo, může se domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn následek. Nadto je škůdce povinen k náhradě nemajetkové újmy, jež se odčiní přiměřeným zadostiučiněním (§§ 2951, 2956).

Formu a jazyk, kterým bude oběť informována o svých právech, není-li tato oběť občanem ČR, upravují §§ 12 a 13 ZOTČ. Podstatný je též § 3 odst. 3 téhož právního předpisu, z něhož vyplývá, že oběti přísluší práva podle zákona bez ohledu na rasu, etnický původ, národnost, pohlaví, sexuální orientaci, věk, zdravotní postižení, náboženské vyznání, víru či světový názor. Oběti přísluší práva podle tohoto zákona

bez ohledu na její státní občanství, nestanoví-li tento zákon o obětech trestných činů jinak.

Udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání a jejich kontrola (bod 4 písm. i) je v kompetenci MPSV, resp. Úřadu práce ČR (dále jen „ÚP“). MV poskytuje podle ustanovení § 60a ZoZ ÚP závazná stanoviska k žádostem o tato povolení. Po udělení povolení může MV svůj souhlas, vyjádřený v závazném stanovisku, odvolat, jsou-li zjištěny skutečnosti, které takový postup odůvodňují (§ 63 odst. 3 ZoZ), což představuje následně jeden ze zákonných důvodů pro odejmutí tohoto povolení; to je však již opět v kompetenci ÚP. Podle § 42e odst. 1 písm. a) **zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky** (dále jen „ZPC“) vydá MV povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území cizinci, který je pravděpodobnou obětí trestného činu obchodování s lidmi, a to za podmínky, že spolupracuje s OČTŘ v rámci vedení trestního řízení pro podezření ze spáchání tohoto TČ a nespolupracuje s podezřelými ze spáchání tohoto TČ. Splnění podmínek musí být osvědčeno OČTŘ. Osobám, které jsou držiteli tohoto pobytového oprávnění, lze udělit povolení k trvalému pobytu, pokud jejich spolupráce s OČTŘ přispěla k odhalení (tj. pravomocnému odsouzení) pachatele(-ů) (viz ustanovení § 69 odst. 2 písm. c) ZPC). Rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 nelze vykonat, jde-li o cizince, který požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, nebo mu takové povolení bylo vydáno; řízení o správním vyhoštění, které nebylo ukončeno před vydáním povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, policie zastaví (§ 119a odst. 4 ZPC). Držitel povolení uděleného podle § 42e ZPC má v ČR volný přístup na trh práce (§ 48b odst. 3 ZPC). Podmínka spolupráce s OČTŘ není v rozporu s bodem 5 odst. 2 Doporučení, neboť tento pobyt není ochranným opatřením, nýbrž opatřením, kterým je zajištěna možnost jeho účasti na celém trestním řízení. Tyto osoby se před udělením pobytového oprávnění často nacházejí v postavení nelegálního migranta. Důvodem pro stanovení této podmínky byla prevence snah o zneužití tohoto pobytového titulu nelegálně pobývajícími cizinci, kteří se jako oběti prohlašují, ale ve skutečnosti jimi nejsou (tyto pokusy již byly zaznamenány, avšak díky popsané právní konstrukci byly eliminovány). Udělení tohoto povolení k pobytu může (ale nemusí) být vedeno paralelně s realizací Programu.

Požadavkům Doporučení vyhovuje vnitrostátní právní řád i v oblasti regulace, licencování a monitorování náborových a zprostředkovatelských agentur s cílem eliminace účtování náborových poplatků vedoucích k dlužnímu otroctví a jiných forem ekonomického nátlaku - § 58 odst. 2 a § 60 an. ZoZ. Taktéž právní řád ČR vyhovuje požadavku na opatření k odstranění zneužívání a podvodných praktik náborových a pracovních agentur, jako například:

- (a) zamezení vybírání náborových poplatků od pracovníků (§ 58 odst. 2 ZoZ)
- (b) požadavek transparentních pracovních smluv, obsahujících jasné vysvětlení podmínek pracovního poměru a pracovních podmínek (§ 66 ZoZ, § 308 a § 309 ZP)
- (c) zavedení patřičných a přístupných mechanismů k podávání stížností (§ 5 odst. 2 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce v platném znění, § 276 odst. 9 ZP)
- (d) ukládání odpovídajících sankcí a (§ 20a a 33a zákona o inspekci práce, § 63 odst. 2 a odst. 3 ZoZ)

(e) regulaci nebo licencování těchto služeb (§ 60 an. ZoZ)

Změny k úmluvě MOP o práci na moři z roku 2006

Dokument obsahuje dva soubory změn kodexu úmluvy – ohledně nařízení 2.5 o repatriaci a nařízení 4.2 o odpovědnosti majitelů lodí. Vstup Změn v platnost se řídí článkem XV úmluvy, který stanoví lhůtu dvou let od schválení pro jejich případné odmítnutí ze strany definované skupiny smluvních stran úmluvy s tím, že nebudou-li Změny odmítnuty, vstoupí v platnost šest měsíců po uplynutí této dvouleté lhůty.

Změny týkající se **repatriace** se zabývají opuštěním námořníků, k němuž dochází, když vlastník lodi neuhradí náklady na repatriaci námořníka nebo jej ponechá bez nezbytného zajištění a podpory nebo jinak jednostranně přeruší své vazby s ním, včetně nevyplacení smluvní mzdy po dobu alespoň dvou měsíců. Přijaté změny stanoví požadavky pro rychlý a účinný systém finanční záruky, který má pomáhat námořníkům zaměstnaným, najatým nebo pracujícím v jakékoli funkci na lodi plující pod vlajkou člena v případě opuštění. Tento systém zahrnuje dlužné mzdy a jiné nároky až do čtyř měsíců, náklady repatriace, nezbytné zajištění včetně adekvátních potravin, ošacení, ubytování, nezbytné lékařské péče a dalších přiměřených nákladů nebo poplatků způsobených opuštěním. Každý členský stát vázaný úmluvou má dále vyžadovat, aby všechny lodi, které plují pod jeho vlajkou, poskytly písemný doklad finanční záruky vystavený poskytovatelem finanční záruky. Doprovodné nezávazné pokyny pojednávají o okamžité pomoci v případě, že je zapotřebí zkontrolovat platnost některých aspektů žádosti námořníka, a o podrobnostech dokladu finanční záruky.

*Podle § 24 odst. 1 písm. l) bod 3. **zákona č. 61/2000 Sb., o námořní plavbě**, v platném znění, (po novelizaci zákonem č. 81/2015 Sb., který nabývá účinnosti 1. 7. t.r.; dále jen „ZNP“) je provozovatel námořního plavidla povinen mít po celou dobu provozování lodě uzavřeno pojištění a zapláceno pojistné pro pokrytí nákladů spojených s repatriací. Základní ustanovení o repatriaci – § 65 ZNP – stanoví právo na repatriaci i v případě, že provozovatel lodě není schopen dostát svým finančním závazkům vůči členům posádky lodě. Náklady na repatriaci jsou zejména náklady na přepravu člena posádky a jeho osobních zavazadel a dále náklady na jeho stravu a ubytování po dobu repatriace, náhrada mzdy a další nároky však nejsou výslovně zmíněny. Pro účely poskytování cestovních náhrad a zdravotních služeb se za dobu repatriace považuje doba od vylodění do příjezdu do místa sídla provozovatele lodě nebo do jiného sjednaného místa mimo doby, po kterou člen lodní posádky repatriaci bez vážného důvodu přerušil. Pro případ, že provozovatel lodě nesplní svou repatriční povinnost, zajistí provedení repatriace Úřad a po provedení repatriace uloží provozovateli povinnost uhradit náklady, které na ni vynaložil. Jak neuzavření pojištění (nezaplacení pojistného), tak nezajištění repatriace ze strany provozovatele námořního plavidla, je přestupkem podle § 78, resp. správním deliktem podle § 79 ZNP.*

Změny v oblasti **odpovědnosti vlastníků lodí** se zabývají odškodněním v případě úmrtí nebo dlouhodobé pracovní neschopnosti v důsledku pracovního úrazu, nemoci z povolání nebo pracovního rizika. Stanoví minimální požadavky pro systém finanční záruky poskytující odškodnění, pokud jde o smluvní nároky, které jsou definovány jako nároky týkající se onemocnění, úrazu nebo úmrtí, které vznikly v době, kdy námořník vykonával službu na základě pracovní dohody námořníka, nebo které ze zaměstnání na základě takové dohody vyplývají. Mají být zavedena účinná opatření, aby bylo možné prostřednictvím rychlých a spravedlivých postupů přijímat, řešit a nestranně vypořádat smluvní nároky týkající se odškodnění. Nemá docházet k žádné prodlevě, žádnému nátlaku na přijetí platby nedosahující dohodnuté výše a v případech, kdy je obtížné posoudit konečné odškodnění, se předpokládají průběžné platby. Dále nemají být dotčena žádná jiná práva vyplývající z právních předpisů, avšak vyplácené částky budou započítány proti náhradě škody. Každý členský stát vázaný úmluvou má dále vyžadovat, aby všechny lodě plující pod jeho vlajkou poskytly písemný doklad finanční záruky, nebo aby vlastník lodí stát vlajky a námořníky informoval, pokud byla záruka zrušena. Doprovodné nezávazné pokyny pojednávají o podrobnostech dokladu finanční záruky a obsahují vzor potvrzení a formuláře pro zproštění pro platbu smluvních nároků.

Obecná odpovědnost zaměstnavatele je stanovena v § 366 zákoníku práce (pozn.: zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců dosud nenabyl účinnosti). Podle § 24 odst. 1 písm. l) bod 2 ZNP je provozovatel námořního plavidla povinen mít po celou dobu provozování lodě uzavřeno pojištění a zapláceno pojistné za škody vzniklé v důsledku smrti člena posádky, jeho pracovního úrazu nebo nemoci z povolání. Neuzavření pojištění (nezaplacení pojistného) je přestupkem podle § 78, resp. správním deliktem podle § 79 ZNP. Obecný požadavek zajištění podmínek pro práci členů posádky lodě s požadavky úmluvy je obsažen v § 12n ZNP.

Texty instrumentů

Protokol z roku 2014 k Úmluvě o nucené práci z roku 1930

Generální konference Mezinárodní organizace práce,

kteřá byla svolána Správní radou Mezinárodního úřadu práce do Ženevy a tam se sešla dne 28. května 2014 na svém 103. zasedání, a

uznávajíc, že zákaz nucené nebo povinné práce tvoří jednu ze základních součástí lidských práv, a že nucená a povinná práce porušuje lidská práva a důstojnost milionů žen, mužů, dívek a chlapců, přispívá k přetrvávání chudoby a znemožňuje zajišťování slušných pracovních podmínek, a

uznávajíc zásadní úlohu úmluvy č. 29 o nucené práci z roku 1930 (dále jen „Úmluva“), a úmluvy č. 105 o odstranění nucené práce z roku 1957 v boji proti všem formám nucené nebo povinné práce, ale že nedostatky v jejich provádění vyžadují další opatření, a

připomínajíc, že definice nucené nebo povinné práce v článku 2 Úmluvy se vztahuje na nucenou nebo povinnou práci ve všech jejích formách a projevech, a je použitelná pro všechny lidské bytosti bez rozdílu, a

zdůrazňujíc naléhavost odstranění nucené a povinné práce ve všech jejích formách a projevech, a

připomínajíc povinnost členských států, kteří Úmluvu ratifikovali, stíhat nucenou nebo povinnou práci jako trestný čin a zajistit, že postihy stanovené právem jsou přiměřené a důsledně uplatňované, a

berouc na vědomí, že Úmluvou stanovené přechodné období již uplynulo, a že ustanovení článku 1 odstavců 2 a 3 a ustanovení článků 3 až 24 již nelze použít, a

uznávajíc, že se kontext a formy nucené práce změnily, a obchodování s lidmi za účelem nucené nebo povinné práce, která může zahrnovat i sexuální vykořisťování, je předmětem rostoucího mezinárodního znepokojení, a že jeho účinná eliminace vyžaduje urgentní kroky, a

berouc na vědomí, že v soukromém sektoru roste počet pracovníků, kteří jsou nuceni k práci, přičemž obzvláště zranitelná jsou v tomto ohledu některá odvětví, a že u určitých skupin pracovníků, zejména u migrantů, existuje vyšší riziko, že se stanou oběťmi nucené nebo povinné práce, a

berouc na vědomí, že účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce přispívá k zajištění spravedlivé hospodářské soutěže mezi zaměstnavateli, jakož i ochrany pro zaměstnance, a

připomínajíc příslušné mezinárodní pracovní normy, zejména úmluvu č. 87 o svobodě sdružování a ochraně práva odborově se organizovat z roku 1948, úmluvu č. 98 o právu organizovat se a kolektivně vyjednávat z roku 1949, úmluvu č. 100 o rovnosti v odměňování za práci z roku 1951, úmluvu č. 111 o odstranění diskriminace v zaměstnání a povolání z roku 1958, úmluvu č. 138 o minimálním věku z roku 1973, úmluvu č. 182 o nejhorších formách dětské práce z roku 1999, úmluvu č. 97 o migraci za zaměstnáním (revidovaná) z roku 1949, úmluvu č. 143 o migrujících pracovnících (doplňující ustanovení) z roku 1975, úmluvu č. 189 o pracovnících v cizí domácnosti z roku 2011, úmluvu č. 181 o soukromých zprostředkovatelích práce z roku 1997, úmluvu č. 81 o inspekci práce z roku 1947, úmluvu č. 129 o inspekci práce v zemědělství z roku 1969, jakož i Deklaraci MOP o základních zásadách a právech v práci z roku 1998 a Deklaraci MOP o sociální spravedlnosti pro spravedlivou globalizaci z roku 2008, a

berouc na vědomí, další relevantní mezinárodní nástroje, zejména Všeobecnou deklaraci lidských práv z roku 1948, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech z roku 1966, Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech z roku 1966, úmluvu o otroctví z roku 1926, dodatkovou úmluvu o zrušení otroctví, obchodu s otroky a institucí a praktik podobných otroctví z roku 1956, úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu z roku 2000, protokol o prevenci, potlačování a trestání obchodování s lidmi, a to zejména s ženami a dětmi z roku 2000, protokol proti pašování přistěhovalců po zemi, po moři a letecky z roku 2000, mezinárodní úmluvu o ochraně práv všech migrujících pracovníků a členů jejich rodin z roku 1990, úmluvu proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání z roku 1984, úmluvu o odstranění všech forem diskriminace žen z roku 1979 a úmluvu o právech osob se zdravotním postižením z roku 2006, a

rozhodnuvši přijmout některé návrhy na řešení nedostatků v provádění Úmluvy a znovu potvrdivši, že opatření v oblasti prevence, ochrany a nápravných opatření, jako jsou například odškodnění a rehabilitace obětí, jsou nezbytná pro účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce, jež jsou čtvrtým bodem jednacího pořadu zasedání, a

stanovíc, že tyto návrhy budou mít formu protokolu tvořícího součást Úmluvy,

přijímá dne 11. června 2014 tento Protokol, který může být označován jako Protokol z roku 2014 k Úmluvě o nucené práci z roku 1930.

Článek 1

1. V rámci plnění svých závazků v rámci Úmluvy, jejichž cílem je potlačení nucené nebo povinné práce, přijme každý členský stát účinná opatření k prevenci a odstranění nucené a povinné práce, k poskytnutí ochrany obětem nucené a povinné práce a k zajištění přístupu těchto obětí k přiměřeným a účinným nápravným prostředkům, jako jsou finanční náhrady, a k postihování osob vynucujících práci.

2. Každý členský stát vypracuje po projednání s organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků vnitrostátní politiku a akční plán pro účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce, jež zahrnují systematické kroky příslušných orgánů, a případně koordinovanou s organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků, jakož i s dalšími dotčenými skupinami.

3. Definice nucené nebo povinné práce obsažená v Úmluvě se potvrzuje, a proto zahrnují opatření uvedená v tomto protokolu též zvláštní kroky proti obchodování s lidmi za účelem nucené nebo povinné práce.

Článek 2

Opatření přijatá za účelem prevence nucené nebo povinné práce obsahují:

(a) vzdělávací a informační aktivity, zejména pro osoby ze zvláště ohrožených skupin, jež mají zabránit situaci, kdy se tyto lidé stanou oběťmi nucené nebo povinné práce,

(b) vzdělávání a informování zaměstnavatelů za účelem zabránění jejich zapojení do praktik zahrnujících nucenou nebo povinnou práci,

(c) úsilí vedoucí k zajištění:

(i) pokrytí a dodržování právních předpisů týkajících se prevence nucené nebo povinné práce, včetně případných předpisů pracovního práva, jež se vztahují na všechny pracovníky ve všech odvětvích hospodářství a

(ii) posílení služeb inspekce práce a dalších služeb zodpovídající za provádění těchto právních předpisů,

(d) ochranu osob, zejména migrujících pracovníků, před nekalými a podvodnými praktikami při náboru a umístování,

(e) podporu náležité péče veřejného i soukromého sektoru k prevenci a reakci na rizika nucené nebo povinné práce, a

(f) řešení příčin výskytu nucené nebo povinné práce, a faktorů, které riziko nucené nebo povinné práce zvyšují.

Článek 3

Každý členský stát přijme účinná opatření k identifikaci, osvobození, ochraně, odškodnění a rehabilitaci všech obětí nucené či povinné práce, jakož i opatření k zajištění dalších forem pomoci a podpory.

Článek 4

1. Každý členský stát zajistí, aby všechny oběti nucené nebo povinné práce, bez ohledu na jejich přítomnost nebo právní postavení na území daného členského státu, měly

přístup k přiměřeným a účinným nápravným prostředkům, jako jsou například finanční náhrady.

2. Každý členský stát přijme, v souladu se základními zásadami svého právního systému, opatření nezbytná k zajištění toho, že příslušné orgány budou mít právo nezahajovat trestní stíhání obětí nucené nebo povinné práce, či neukládat těmto obětem sankce za zapojení do nezákonných aktivit, jež byly donuceny spáchat v přímém důsledku toho, že byly oběťmi nucené nebo povinné práce.

Článek 5

Členské státy vzájemně spolupracují s cílem zajistit prevenci a odstranění všech forem nucené nebo povinné práce.

Článek 6

Opatření k naplnění ustanovení tohoto Protokolu a Úmluvy budou stanovena vnitrostátními právními předpisy nebo příslušnými orgány po předchozím projednání s dotčenými organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků.

Článek 7

Přechodná ustanovení článku 1 odstavců 2 a 3 a článků 3 až 24 Úmluvy se zrušují.

Článek 8

1. Členský stát může ratifikovat tento Protokol současně nebo kdykoli později po ratifikaci Úmluvy, oznámením formální ratifikace generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce k registraci.

2. Protokol vstoupí v platnost dvanáct měsíců po dni, kdy byla generálním ředitelem zaregistrována ratifikace dvou členských států. Poté tento Protokol vstoupí v platnost pro každý další členský stát dvanáct měsíců od data, k němuž byla zaregistrována jeho ratifikace a Úmluva se následně pro tento členský stát stane závaznou včetně článků 1 až 7 tohoto Protokolu.

Článek 9

1. Členský stát, který ratifikoval tento Protokol, jej může vypovědět vždy, když je Úmluva v souladu se svým článkem 30 otevřena k vypovězení, sdělením předaným generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce k registraci.

2. Vypovězení Úmluvy v souladu s jejími články 30 nebo 32 ipso iure zahrnuje i vypovězení tohoto Protokolu.

3. Každá výpověď v souladu s body 1 a 2 tohoto článku nabude účinnosti jeden rok ode dne, kdy byla zaregistrována.

Článek 10

1. Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce vyrozumí všechny členské státy Mezinárodní organizace práce o registraci všech ratifikací, prohlášení a výpovědí, které mu sdělí členské státy Organizace.
2. Když bude oznamovat členským státům Organizace registraci druhé ratifikace, upozorní generální ředitel členy organizace na datum, kterým Protokol vstoupí v platnost.

Článek 11

Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí generálnímu tajemníkovi Spojených národů v souladu s článkem 102 Charty Spojených národů k registraci úplné údaje o všech ratifikacích a výpovědích, které zaregistroval v souladu s ustanoveními předchozích článků.

Článek 12

Anglické a francouzské znění textu tohoto Protokolu jsou stejně rozhodné.

Doporučení č. 203 týkající se doplňujících opatření k účinnému potlačení nucené práce z roku 2014

Generální konference Mezinárodní organizace práce,

kteřá byla svolána Správní radou Mezinárodního úřadu práce do Ženevy a tam se sešla dne 28. května 2014 na svém 103. zasedání, a

přijavší Protokol 2014 k Úmluvě o nucené práci z roku 1930, dále jen "Protokol", a

rozhodnuvši přijmout některé návrhy na řešení nedostatků v provádění úmluvy č. 29 o nucené práci z roku 1930, dále jen "Úmluva", a znovu potvrdivši, že opatření v oblasti prevence, ochrany a nápravných opatření, jako jsou například odškodnění a rehabilitace, jsou nezbytná pro účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce, podle čtvrtého bodu jednacího pořádku zasedání, a

rozhodnuvši, že tyto návrhy budou mít formu Doporučení doplňujícího Úmluvu a Protokol,

přijímá dne 11. června 2014 následující Doporučení, jež může být nazýváno jako Doporučení o nucené práci (doplňková opatření) z roku 2014.

1. Členské státy by měly zřídit nebo posílit, je-li to nutné, po konzultaci s dotčenými organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků, jakož i dalšími dotčenými skupinami:

(a) vnitrostátní politiky a akční plány s časově vymezenými opatřeními, s využitím přístupu citlivého k problematice genderu a dětí, umožňující účinné a trvalé potlačení nucené nebo povinné práce ve všech jejich formách skrze prevenci, ochranu a zajištění přístupu k nápravným opatřením, jako jsou například finanční odškodnění obětí, a postihování pachatelů, a

(b) příslušné orgány, jako jsou inspektoráty práce, soudy a ústřední orgány, nebo jiné institucionální mechanismy, které se zabývají problematikou nucené nebo povinné práce, k zajištění přípravy, koordinace, provádění, monitorování a hodnocení vnitrostátních politik a akčních plánů.

2.

(1) Členské státy by měly pravidelně shromažďovat, analyzovat a zpřístupňovat spolehlivé, nestranné a podrobné informace a statistické údaje o povaze a rozsahu nucené nebo povinné práce, rozčleněné podle jednotlivých relevantních charakteristik, jako je pohlaví, věk a státní příslušnost, jež by umožnily posuzovat dosažený pokrok.

(2) Mělo by být respektováno právo na ochranu osobních údajů.

PREVENCE

3. Členské státy by měly přijmout preventivní opatření, která budou zahrnovat:

- (a) dodržování, prosazování a provádění základních zásad a práv v práci,
- (b) podporu svobody sdružování a kolektivního vyjednávání umožňující pracovníkům z ohrožených skupin stát se členy organizací pracovníků,
- (c) programy pro boj proti diskriminaci, která zvyšuje nebezpečí, že bude daná osoba nucena k práci,
- (d) iniciativy zaměřené na řešení problematiky dětské práce a podporu vzdělávacích příležitostí pro děti, chlapce i dívky, jakožto pojistky proti situaci, kdy se děti stanou oběťmi nucené nebo povinné práce a
- (e) přijmout opatření k dosažení cílů Protokolu a Úmluvy.

4. S přihlédnutím k vlastním vnitrostátním podmínkám by členské státy měly přijímat co nejúčinnější opatření, jako například:

- (a) řešení hlavních příčin ohrožení pracovníků nucenou nebo povinnou prací,
- (b) cílené informační kampaně, zaměřené zejména na osoby nejvíce ohrožené nucenou nebo povinnou prací, o způsobech ochrany před podvodnými, resp. nezákonnými náborovými praktikami a postupy vůči zaměstnancům, o jejich právech a povinnostech v práci a o možnostech získání pomoci v případě potřeby,
- (c) cílené informační kampaně týkající se sankcí za porušení zákazu nucené nebo povinné práce,
- (d) školicí programy pro ohrožené skupiny ke zvýšení jejich zaměstnatelnosti a schopností a znalostí k provozování výdělečné činnosti,
- (e) opatření zajišťující aby vnitrostátní právní předpisy týkající se pracovněprávních vztahů pokrývaly všechna odvětví hospodářství a aby dodržování těchto předpisů bylo účinně vymahatelné. Příslušné informace o pracovních podmínkách by měly být podány odpovídajícím, ověřitelným a snadno srozumitelným způsobem, pokud možno prostřednictvím písemných smluv v souladu s vnitrostátním právem či kolektivními smlouvami,
- (f) poskytování základních záruk sociální ochrany, které tvoří součást vnitrostátní minimální úrovně sociální ochrany, jak je stanovena v Doporučení č. 202 o minimálních úrovních sociální ochrany z roku 2012, s cílem snížit ohrožení nucenou nebo povinnou prací,
- (g) poskytování informací a poradenství pro migranty před jejich odjezdem z domovské země a po příjezdu do cílové země, aby tak byli lépe připraveni na život a práci v místních podmínkách a měli vyšší povědomí a informovanost o obchodu s lidmi provozovaném za účelem nucené práce,
- (h) koherentní politiky, jako je politika zaměstnanosti a politika pracovní migrace, beroucí v úvahu rizika, kterým čelí konkrétní skupiny migrantů, včetně nelegálních migrantů, a řešící okolnosti, které by mohly vyústit v případy nucené práce,

(i) podporu koordinace aktivit příslušných státních orgánů a aktivit orgánů ostatních států s cílem napomáhat pravidelné a bezpečné migraci a zamezovat obchodování s lidmi, včetně koordinace aktivit k regulaci, licencování a monitorování náborových a zprostředkovatelských agentur s cílem eliminace účtování náborových poplatků vedoucích k dlužnímu otroctví a jiných forem ekonomického nátlaku, a

(j) plnění závazku z Úmluvy potlačovat nucenou nebo povinnou práci, poskytování poradenství a podpory zaměstnavatelům a podnikům při přijímání účinných opatření k identifikaci, prevenci, zmírňování dopadů a dokládání řešení rizik nucené nebo povinné práce, opatření týkajících se jejich činnosti nebo produktů, popř. jimi využívaných služeb nebo operací, v nichž jsou přímo zapojeni.

OCHRANA

5.

(1) Měly by být konány cílené snahy o identifikaci a osvobození obětí nucené nebo povinné práce.

(2) Obětem nucené či povinné práce by měla být poskytována ochranná opatření. Tato opatření by neměla být podmíněna ochotou obětí spolupracovat v trestním nebo jiném řízení.

(3) Mohou být činěny kroky s cílem podpořit spolupráci obětí při odhalování a potrestání pachatelů.

6. Členské státy by měly uznat úlohu a možnosti organizací pracovníků a dalších organizací při podpoře a pomoci obětem nucené nebo povinné práce.

7. Každý členský stát by měl, v souladu se základními zásadami svého právního systému, přijmout opatření nezbytná k tomu aby zajistil, že příslušné orgány budou mít právo nezahajovat trestní stíhání obětí nucené nebo povinné práce, či neukládat těmto obětem sankce za zapojení do nezákonných aktivit, které byly nuceny spáchat v přímém důsledku svého donucení k nucené nebo povinné práci.

8. Členské státy by měly přijmout opatření k odstranění zneužívání a podvodných praktik náborových a pracovních agentur, jako například:

(a) zamezení vybírání náborových poplatků od pracovníků,

(b) požadavek transparentních pracovních smluv, obsahujících jasné vysvětlení podmínek pracovního poměru a pracovních podmínek,

(c) zavedení patřičných a přístupných mechanismů k podávání stížností,

(d) ukládání odpovídajících sankcí a

(e) regulaci nebo licencování těchto služeb.

9. Členské státy by, s přihlédnutím k vlastním vnitrostátním faktorům, měly přijmout co nejúčinnější ochranná opatření k zajištění potřeb všech obětí nucené nebo povinné

práce, a to jak pokud jde o okamžitou pomoc, tak při dlouhodobém zotavování a rehabilitaci, jako například:

- (a) vynaložení přiměřeného úsilí na ochranu bezpečnosti obětí nucené nebo povinné práce, případně i jejich rodinných příslušníků a svědků, včetně ochrany před zastrašováním a odplatou za uplatnění svých práv podle příslušného vnitrostátního práva, či za spolupráci při soudním řízení,
- (b) zajištění vhodného a přiměřeného ubytování,
- (c) zdravotní péče zahrnující lékařskou a psychologickou pomoc, jakož i poskytování zvláštní rehabilitační péče pro oběti nucené nebo povinné práce, včetně obětí vystavených také sexuálnímu násilí,
- (d) věcná pomoc,
- (e) ochrana soukromí a identity a
- (f) sociální a ekonomická pomoc, včetně zajištění přístupu ke vzdělávání a získávání nových dovedností, a přístupu k důstojné práci.

10. Ochranná opatření pro děti, které byly podrobeny nucené nebo povinné práci, by měla brát v úvahu zvláštní potřeby a nejlepší zájem každého dítěte, a kromě ochrany vymezené v úmluvě č. 182 o nejhorsích formách dětské práce z roku 1999 by měla zahrnovat:

- (a) přístup ke vzdělání pro dívky i chlapce,
- (b) tam, kde je to vhodné, ustanovení opatrovníka nebo jiného zástupce,
- (c) považování osoby za nezletilou pokud je její věk nejistý, ale existují-li důvody domnívat se, že činí méně než 18 let, a to až do ověření věku osoby a
- (d) úsilí o navrácení dětí do jejich rodin, popř., pokud je to v nejlepším zájmu dítěte, zajištění náhradní rodinné péče.

11. S přihlédnutím ke svým vnitrostátním faktorům by členské státy měly přijmout co nejúčinnější ochranná opatření pro migranty, kteří byli podrobeni nucené nebo povinné práci, a to bez ohledu na jejich právní postavení v daném členském státě. Jedná se například o:

- (a) zajištění období na rozmyšlenou a zotavení s cílem umožnit dotyčné osobě informovaně se rozhodnout o využití ochranných opatření a případné účasti v soudním řízení. Během tohoto období musí být dotyčné osobě, u níž existuje důvodné podezření, že byla obětí nucené nebo povinné práce, umožněno pobývat na území daného členského státu,
- (b) poskytnutí dočasného nebo trvalého povolení k pobytu a přístupu na trh práce a
- (c) usnadnění bezpečné a pokud možno dobrovolné repatriace.

NÁPRAVNÉ PROSTŘEDKY, JAKO NAPŘÍKLAD FINANČNÍ NÁHRADY A PŘÍSTUP KE SPRAVEDLNOSTI

12. Členské státy by měly přijmout opatření s cílem zajistit, aby všechny oběti nucené nebo povinné práce měly přístup ke spravedlnosti a jiným vhodným a účinným nápravným prostředkům, jako je náhrada za osobní a věcnou újmu, včetně:

- (a) zajištění, aby všechny oběti, a to buď samy, nebo prostřednictvím svých zástupců, měly v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi účinný přístup k soudům a jiným mechanismům řešení sporů a aby tak mohly uplatňovat svá práva, včetně práva na náhradu způsobené újmy,
- (b) umožnění obětem domáhat se na osobách, které je podrobily nucené nebo povinné práci, náhrady za způsobenou újmu, včetně nevyplacené mzdy a odvodů do systému sociálního zabezpečení,
- (c) zajištění přístupu k příslušným stávajícím systémům pro poskytování náhrad,
- (d) poskytování informací a poradenství ohledně zákonných práv obětí a služeb, které mají oběti k dispozici, a to v jazyce, kterému rozumí, jakož i zajištění přístupu k právní pomoci, pokud možno bezplatné, a
- (e) zajištění, aby všechny oběti, které byly podrobeny nucené nebo povinné práci v daném členském státě, bez ohledu na to, zda se jedná či nejedná o státní příslušníky tohoto státu, mohly využívat všechny odpovídající správní, občanskoprávní a trestní nápravné prostředky dostupné v tomto státě, a to bez ohledu na fyzickou přítomnost nebo právní status obětí na území státu. Tam, kde je to vhodné, by na tyto nápravné prostředky měly být kladeny zjednodušené procesní požadavky.

PROSAZOVÁNÍ

13. Členské státy by měly přijmout opatření k posílení prosazování vnitrostátních právních předpisů a jiných opatření, včetně:

- (a) poskytnutí potřebného mandátu, zdrojů a školení příslušným orgánům, jako jsou služby inspekce práce, které jim umožní účinně prosazovat právo a spolupracovat s ostatními organizacemi zabývajícími se prevencí a ochranou obětí nucené nebo povinné práce,
- (b) ukládání dodatečných postihů vedle trestních sankcí, jako například konfiskace zisků z nucené nebo povinné práce či konfiskace jiných aktiv v souladu s vnitrostátními právními předpisy,
- (c) zajištění toho, aby právnícké osoby mohly nést odpovědnost za porušení zákazu užívání nucené nebo povinné práce, skrze provedení článku 25 Úmluvy a výše uvedeného bodu (b), a
- (d) posílení úsilí k nalézání obětí nucené nebo povinné práce, včetně vymezení ukazatelů nucené nebo povinné práce využitelných inspektory práce, donucovacími orgány, sociálními pracovníky, imigračními úředníky, státními zástupci, zaměstnavateli, organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků, nevládními organizacemi a dalšími dotčenými subjekty.

MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE

14. Měla by být posílena mezinárodní spolupráce mezi členskými státy navzájem a mezi nimi a příslušnými mezinárodními a regionálními organizacemi. Všechny subjekty by si měly vzájemně pomáhat k zajišťování účinného a trvalého potlačení nucené nebo povinné práce, včetně:

- (a) posilování mezinárodní spolupráce mezi institucemi vynucujícími dodržování pracovního práva, vedle prosazování trestního práva,
- (b) mobilizace zdrojů pro vnitrostátní akční programy a mezinárodní technické spolupráce a pomoci,
- (c) vzájemné právní pomoci,
- (d) spolupráce při řešení a prevenci využívání nucené nebo povinné práce diplomatickými pracovníky, a
- (e) vzájemné technické pomoci, včetně výměny informací a sdílení osvědčených postupů a zkušeností získaných v boji proti nucené nebo povinné práci.

TEXT ZMĚN Z ROKU 2014
K ÚMLUVĚ O PRÁCI NA MOŘI Z ROKU 2006

Změny Kodexu, kterým se provádí nařízení 2.5 a 4.2 a přílohy Úmluvy o práci na moři z roku 2006 (Maritime Labour Convention - MLC, 2006, dále též úmluva), přijaté Zvláštním tripartitním výborem dne 11. dubna 2014

I. Změny Kodexu, kterým se provádí Nařízení 2.5 – Repatriace Úmluvy o práci na moři, 2006 (včetně příloh)

A. Změny týkající se standardu A2.5

V současném nadpisu „Standard A2.5 – Repatriace“, se text „A2.5“ nahrazuje textem „A2.5.1“.

Za odstavec 9 současného standardu A2.5 se doplňuje následující nadpis a text:

Standard A2.5.2 – Finanční záruka

1. V rámci provádění nařízení 2.5 odst. 2 tento standard stanoví požadavky k zajištění poskytnutí rychlého a účinného systému finanční záruky, který pomáhá námořníkům v případě jejich opuštění.

2. Pro účely tohoto standardu se námořník považuje za opuštěného, pokud vlastník lodě v rozporu s požadavky této úmluvy nebo podmínkami pracovní dohody námořníka:

a) neuhradil náklady na repatriaci námořníka, nebo

b) opustil námořníka bez nezbytného zajištění a podpory, nebo

c) jinak jednostranně přerušil své vazby s ním, včetně nevyplacení smluvní mzdy po dobu alespoň dvou měsíců.

3. Každý člen zajistí, aby pro lodě plující pod jeho vlajkou existoval systém finanční záruky splňující požadavky tohoto standardu. Systém finanční záruky může mít podobu systému sociálního zabezpečení nebo pojištění nebo vnitrostátního fondu nebo jiných podobných opatření. Jeho podobu určují členové po konzultaci s dotčenými organizacemi vlastníků lodě a námořníků.

4. Systém finanční záruky poskytuje přímý přístup, dostatečné krytí a urychlenou finanční pomoc v souladu s tímto standardem jakémukoli opuštěnému námořníkovi na lodi plující pod vlajkou člena.

5. Pro účely odst. 2 písm. b) tohoto standardu nezbytné zajištění a podpora námořníků zahrnují adekvátní potraviny, ubytování, zásoby pitné vody, palivo nezbytné pro přežití na palubě lodě a nezbytnou lékařskou péči.

6. Každý člen vyžaduje, aby lodě plující pod jeho vlajkou, pro které se použije nařízení 5.1.3 odst. 1 nebo 2, měly na palubě k dispozici osvědčení nebo jiný písemný doklad finanční záruky vydaný poskytovatelem finanční záruky. Exemplář musí být na palubě vyvěšen na dobře viditelném místě, kde k němu mají námořníci přístup. Pokud poskytuje krytí více poskytovatelů finanční záruky, musí být na palubě k dispozici doklad poskytnutý každým z poskytovatelů.

7. Osvědčení nebo jiný písemný doklad finanční záruky obsahují informace požadované v příloze A2-I. Jsou vystaveny v angličtině nebo doprovázeny anglickým překladem.

8. Pomoc poskytovaná systémem finanční záruky se udělí neprodleně na žádost podanou námořníkem nebo jím jmenovaným zástupcem, která se opírá o nezbytné odůvodnění nároku v souladu s odstavcem 2 výše.

9. S ohledem na nařízení 2.2 a 2.5 musí být pomoc poskytovaná systémem finanční záruky dostatečná na pokrytí:

a) dlužné mzdy a jiných nároků, které má vlastník lodě uhradit námořníkovi na základě jejich pracovní dohody, příslušné kolektivní smlouvy nebo vnitrostátního právního předpisu státu vlajky, omezené na čtyři měsíce uvedených dlužných mezd a čtyři měsíce kteréhokoli z uvedených dlužných nároků;

b) všech nákladů, které odůvodněně vznikly námořníkovi, včetně nákladů repatriace uvedených v odstavci 10, a dále

c) základních potřeb námořníka, včetně položek jako např. adekvátních potravin, případného ošacení, ubytování, zásob pitné vody, paliva nezbytného pro přežití na palubě lodě, nezbytné lékařské péče, a jakýchkoli dalších přiměřených nákladů nebo poplatků vyplývajících z jednání nebo opominutí, které představuje opuštění, do okamžiku, kdy námořník dorazí domů.

10. Náklady repatriace zahrnují cestování vhodnými a rychlými prostředky, obvykle letecky, a zajišťují poskytnutí stravy a ubytování námořníkovi, a to od okamžiku, kdy námořník opustil loď, do okamžiku, kdy námořník dorazí domů, nezbytnou lékařskou péči, přepravu osobních věcí a jakékoli jiné přiměřené náklady nebo poplatky vyplývající z opuštění.

11. Finanční záruka neskončí před koncem doby její platnosti, pokud tak poskytovatel finanční záruky neinformoval příslušný orgán státu vlajky nejméně 30 dnů předem.

12. Pokud poskytovatel pojištění nebo jiné finanční záruky zaplatil v souladu s tímto standardem kterémukoli námořníkovi jakoukoli platbu, získá uvedený poskytovatel, až do výše částky, kterou uhradil a v souladu s použitelnými právními předpisy, prostřednictvím subrogace, postoupení pohledávky nebo jiným způsobem práva, která by měl námořník.

13. Ničím, co je v tomto standardu uvedeno, není dotčeno právo pojistitele nebo poskytovatele finanční záruky na náhradu škody vůči třetím stranám.

14. Ustanovení tohoto standardu nejsou zamýšlena jako výlučná ani jimi nejsou dotčena jiná práva, nároky nebo opravné prostředky, které mohou být také k dispozici na odškodnění námořníků, kteří byli opuštěni. Vnitrostátní právní a správní předpisy mohou stanovit, že jakékoli částky splatné podle tohoto standardu lze započítat proti částkám obdržným z jiných zdrojů vyplývajících z jakýchkoli práv, nároků nebo opravných prostředků, které mohou být předmětem odškodnění podle tohoto standardu.

B. Změny týkající se pokynu B2.5

Na konec současného pokynu B2.5 se doplňuje následující nadpis a text:

Pokyn B2.5.3 – Finanční záruka

1. Pokud je při provádění standardu A2.5.2 odst. 8 ke kontrole platnosti některých aspektů žádosti námořníka nebo jím jmenovaného zástupce zapotřebí určitý čas,

neměla by tato skutečnost bránit v tom, aby námořník bezprostředně obdržel takovou část požadované pomoci, která je uznána za oprávněnou.

C. Vložení nové přílohy

Před přílohu A5-I se vkládá následující příloha:

Příloha A2-I

Doklad o finanční záruce podle nařízení 2.5 odst. 2

Osvědčení nebo jiný písemný doklad uvedený ve standardu A2.5.2 odst. 7 obsahuje tyto informace:

- (a) jméno lodě,
- (b) domovský přístav lodě,
- (a) volací znak lodě,
- (d) IMO číslo lodě,
- (e) jméno a adresu poskytovatele nebo poskytovatelů finanční záruky,
- (f) kontaktní údaje osob nebo subjektu odpovědného za zpracování žádostí námořníků o pomoc,
- (g) jméno vlastníka lodě,
- (h) dobu platnosti finanční záruky, a
- (i) potvrzení vydané poskytovatelem finanční záruky, že finanční záruka splňuje požadavky standardu A2.5.2.

D. Změny týkající se příloh A5-I, A5-II a A5-III

Na konci přílohy A5-I se doplňuje následující položka:

Finanční záruka repatriace

V příloze A5-II, za odst. 14, pod Prohlášení o dodržování podmínek práce na moři – Část I přidat následující položku:

15. Finanční zajištění repatriace (nařízení 2.5)

V příloze A5-II se za bod 14 pod nadpisem Prohlášení o dodržování podmínek práce na moři – Část II doplňuje následující položka:

15. Finanční záruka repatriace (nařízení 2.5)

Na konci přílohy A5-III se doplňuje následující oblast:

II. Změny Kodexu, kterým se provádí nařízení 4.2 - Odpovědnost vlastníků lodě dle MLC, 2006 (včetně příloh)

A. Změny týkající se standardu A4.2

Ve stávajícím nadpisu "Standard A4.2 - Odpovědnost vlastníků lodě" se text "A4.2" nahrazuje textem "A4.2.1".

Za odstavec 7 současného standardu A4.2 se doplňuje následující nadpis a text:

8. Vnitrostátní zákony a další předpisy stanoví, že systém finanční záruky, který zajistí odškodnění podle odst. 1 písm. b) tohoto standardu pro smluvní nároky, jak jsou definovány ve standardu A4.2.2, splňuje tyto minimální požadavky:

(a) smluvní odškodnění, je-li stanoveno v pracovní smlouvě námořníka, a aniž je dotčeno písmeno c) tohoto odstavce, se vyplatí v plné výši a bez prodlení,

(b) neexistuje žádný tlak na přijetí platby v nižší než smluvní výši,

(c) pokud je v důsledku povahy dlouhodobé pracovní neschopnosti námořníka obtížné posoudit plné odškodnění, na které může mít námořník nárok, zašle se uvedenému námořníkovi předběžná platba nebo platby, aby se předešlo nepřiměřené zátěži,

(d) v souladu s nařízením 4.2 odst. 2 obdrží námořník platbu, aniž by tím byla dotčena ostatní práva vyplývající z právních předpisů, avšak uvedenou platbu může vlastník lodě započítat proti jakémukoli odškodnění vyplývajícímu z jakéhokoli jiného nároku, který vznesl námořník vůči vlastníkovi lodě a který vyplývá ze stejné události, a

(e) nárok na smluvní odškodnění může vznést přímo dotčený námořník, nebo jeho nejbližší příbuzný nebo zástupce námořníka nebo určený příjemce.

9. Vnitrostátní zákony a další předpisy zajistí, aby námořníci byli předem informováni, pokud má být finanční záruka vlastníka lodě zrušena nebo ukončena.

10. Vnitrostátní zákony a další předpisy zajistí, aby poskytovatel pojištění informoval příslušný orgán státu vlajky, pokud má být finanční záruka vlastníka lodě zrušena nebo ukončena.

11. Každý člen vyžaduje, aby lodě plující pod jeho vlajkou měly na palubě k dispozici osvědčení nebo jiný písemný doklad finanční záruky vydaný poskytovatelem finanční záruky. Exemplář musí být na palubě vyvěšen na dobře viditelném místě, kde k němu mají námořníci přístup. Pokud poskytuje krytí více poskytovatelů finanční záruky, musí být na palubě k dispozici doklad poskytnutý každým z poskytovatelů.

12. Finanční záruka neskončí před koncem doby její platnosti, pokud tak poskytovatel finanční záruky neinformoval příslušný orgán státu vlajky nejméně 30 dnů předem.

13. Prostřednictvím finanční záruky se hradí všechny smluvní nároky, na které se záruka vztahuje a které vyvstanou během doby platnosti uvedeného dokladu.

14. Osvědčení nebo jiný písemný doklad finanční záruky obsahují informace požadované v příloze A4-I. Jsou vystaveny v angličtině nebo doprovázeny anglickým překladem.

Za stávající standard A4.2 se doplňuje následující nadpis a text:

Standard A4.2.2 – Nakládání se smluvními nároky

1. Pro účely standardu A4.2.1 odst. 8 a tohoto standardu se „smluvním nárokem“ rozumí jakýkoli nárok týkající se úmrtí nebo dlouhodobé pracovní neschopnosti námořníka v důsledku pracovního úrazu, nemoci z povolání nebo pracovního rizika, jak jsou stanoveny ve vnitrostátních právních předpisech, pracovní smlouvě námořníka nebo kolektivní smlouvě.

2. Systém finanční záruky, jak je stanoven ve standardu A4.2.1 odst. 1 písm. b), může mít podobu systému sociálního zabezpečení nebo pojištění nebo fondu nebo jiných podobných opatření. Jeho podobu určují členové po konzultaci s dotčenými organizacemi vlastníků lodě a námořníků.

3. Vnitrostátní právní předpisy zajistí, aby byla zavedena účinná opatření, aby bylo možné prostřednictvím rychlých a spravedlivých postupů přijímat, řešit a nestranně vypořádávat smluvní nároky týkající se odškodnění podle standardu A4.2.1 odst. 8.

B. Změny týkající se pokynu B4.2

Ve stávajícím nadpisu "Pokyn B4.2 - Odpovědnost majitelů lodí" se text "B4.2" nahrazuje textem "B4.2.1".

V odstavci 1 stávajícího pokynu B4.2 se text "Standard A4.2" nahrazuje textem "Standard A4.2.1".

Za odstavec 3 stávajícího pokynu B4.2 se doplňuje následující nadpis a text:

Pokyn B4.2.2 – Nakládání se smluvními nároky

1. Vnitrostátní zákony a další předpisy by měly stanovovat, že strany platby smluvního nároku mohou využívat vzor potvrzení a formuláře pro zproštění uvedený v příloze B4I.

C. Doplnění nových příloh

Za přílohou A2-I se vkládá následující příloha:

Příloha A4-I

Doklad o finanční záruce podle nařízení 4.2

Osvědčení nebo jiný písemný doklad finanční záruky požadovaný podle standardu A4.2.1 odst. 14 musí obsahovat tyto informace:

- (a) jméno lodě,
- (b) domovský přístav lodě,
- (a) volací znak lodě,
- (d) IMO číslo lodě,
- (e) jméno a adresu poskytovatele nebo poskytovatelů finanční záruky,
- (f) kontaktní údaje osob nebo subjektu odpovědného za zpracování smluvních nároků námořníků,
- (g) jméno vlastníka lodě,
- (h) dobu platnosti finanční záruky, a
- (i) potvrzení vydané poskytovatelem finanční záruky, že finanční záruka splňuje požadavky standardu A4.2.1.

Za přílohu A4-I se vkládá následující příloha:

Příloha B4-I

Vzorový formulář k přijetí a vypořádání nároku

podle pokynu B4.2.2

Lod' (název, domovský přístav a číslo IMO):

Událost (datum a místo):

Námořník/zákonný dědic a/nebo závislá osoba:

Vlastník lodě:.....

Já, [Námořník] [zákonný dědic a/nebo závislá osoba]* tímto potvrzuji přijetí částky [měna a částka] v rámci plnění povinnosti vlastníka lodě vyplatit smluvní odškodnění za osobní úraz a/nebo úmrtí na základě podmínek [mého]

[námořníková]* zaměstnání, a zprošťuji tímto vlastníka lodě povinností vyplývajících z uvedených podmínek.

Platba se provádí bez přiznání odpovědnosti za případné nároky a přijímá se, aniž je tím dotčeno [mé] právo / právo [zákonného dědice námořníka a/nebo osoby závislé na námořníkovi]* uplatňovat jakýkoli právní nárok, pokud jde o nedbalost, protiprávní jednání, porušení statutární povinnosti nebo jiný právní opravný prostředek, který je k dispozici a vyplývá z výše uvedené události.

Dne:.....

.

Námořník/zákonný dědic a/nebo závislá osoba:

.....

Podpis:.....

.....

Pro potvrzení:

Vlastník lodě/zástupce vlastníka lodě:

Podpis:.....

.....

Poskytovatel finanční záruky:

Podpis:.....

.....

* Nehodící se škrtněte.

D. Změny týkající se příloh A5-I, A5-II a A5-III

Na konci přílohy A5-I se doplňuje následující položka:

Finanční záruka týkající se odpovědnosti vlastníků lodě

V příloze A5-II, se jako poslední položka pod nadpisem Prohlášení o dodržování podmínek práce na moři – Část I doplňuje následující položka:

16. Finanční záruka týkající se odpovědnosti vlastníků lodě (nařízení 4.2)

V příloze A5-II, jako poslední položka pod nadpisem Prohlášení o dodržování podmínek práce na moři – Část II doplňuje následující položka:

16. Finanční záruka týkající se odpovědnosti vlastníků lodě (nařízení 4.2)

Na konec přílohy A5-III se doplňuje následující oblast:

Finanční záruka týkající se odpovědnosti vlastníků lodě

International Labour Conference Conférence internationale du Travail

PROTOCOL TO CONVENTION 29

PROTOCOL TO
THE FORCED LABOUR CONVENTION, 1930,
ADOPTED BY THE CONFERENCE
AT ITS ONE HUNDRED AND THIRD SESSION,
GENEVA, 11 JUNE 2014

PROTOCOLE À LA CONVENTION 29

PROTOCOLE RELATIF
À LA CONVENTION SUR LE TRAVAIL FORCÉ, 1930,
ADOPTÉ PAR LA CONFÉRENCE
À SA CENT TROISIÈME SESSION,
GENÈVE, 11 JUIN 2014

AUTHENTIC TEXT
TEXTE AUTHENTIQUE

Protocol to Convention 29

**PROTOCOL TO
THE FORCED LABOUR CONVENTION, 1930**

The General Conference of the International Labour Organization,
Having been convened at Geneva by the Governing Body of the
International Labour Office, and having met in its 103rd Session
on 28 May 2014, and

Recognizing that the prohibition of forced or compulsory labour
forms part of the body of fundamental rights, and that forced
or compulsory labour violates the human rights and dignity of
millions of women and men, girls and boys, contributes to the
perpetuation of poverty and stands in the way of the achievement
of decent work for all, and

Recognizing the vital role played by the Forced Labour Convention,
1930 (No. 29), hereinafter referred to as “the Convention”, and
the Abolition of Forced Labour Convention, 1957 (No. 105), in
combating all forms of forced or compulsory labour, but that gaps
in their implementation call for additional measures, and

Recalling that the definition of forced or compulsory labour under
Article 2 of the Convention covers forced or compulsory labour
in all its forms and manifestations and is applicable to all human
beings without distinction, and

Emphasizing the urgency of eliminating forced and compulsory labour
in all its forms and manifestations, and

Recalling the obligation of Members that have ratified the Convention
to make forced or compulsory labour punishable as a penal
offence, and to ensure that the penalties imposed by law are really
adequate and are strictly enforced, and

Noting that the transitional period provided for in the Convention has
expired, and the provisions of Article 1, paragraphs 2 and 3, and
Articles 3 to 24 are no longer applicable, and

Recognizing that the context and forms of forced or compulsory
labour have changed and trafficking in persons for the purposes
of forced or compulsory labour, which may involve sexual
exploitation, is the subject of growing international concern and
requires urgent action for its effective elimination, and

Noting that there is an increased number of workers who are in forced
or compulsory labour in the private economy, that certain sectors
of the economy are particularly vulnerable, and that certain
groups of workers have a higher risk of becoming victims of
forced or compulsory labour, especially migrants, and

Noting that the effective and sustained suppression of forced or
compulsory labour contributes to ensuring fair competition
among employers as well as protection for workers, and

Protocole à la convention 29

**PROTOCOLE RELATIF
À LA CONVENTION SUR LE TRAVAIL FORCÉ, 1930**

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail,
Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau
international du Travail, et s'y étant réunie le 28 mai 2014, en sa
103e session;

Reconnaissant que l'interdiction du travail forcé ou obligatoire fait
partie des droits fondamentaux, et que le travail forcé ou obligatoire
constitue une violation des droits humains et une atteinte à la
dignité de millions de femmes et d'hommes, de jeunes filles et de
jeunes garçons, contribue à perpétuer la pauvreté et fait obstacle
à la réalisation d'un travail décent pour tous;

Reconnaissant le rôle fondamental joué par la convention (n° 29) sur
le travail forcé, 1930 – ci-après désignée la «convention» – et la
convention (n° 105) sur l'abolition du travail forcé, 1957, dans la
lutte contre toutes les formes de travail forcé ou obligatoire, mais
que des lacunes dans leur mise en œuvre demandent des mesures
additionnelles;

Rappelant que la définition du travail forcé ou obligatoire à l'article 2
de la convention couvre le travail forcé ou obligatoire sous toutes
ses formes et manifestations et qu'elle s'applique à tous les êtres
humains sans distinction;

Soulignant qu'il est urgent d'éliminer le travail forcé ou obligatoire
sous toutes ses formes et manifestations;

Rappelant que les Membres ayant ratifié la convention ont l'obligation
de rendre le travail forcé ou obligatoire passible de sanctions
pénales et de s'assurer que les sanctions imposées par la loi sont
réellement efficaces et strictement appliquées;

Notant que la période transitoire prévue dans la convention a expiré
et que les dispositions de l'article 1, paragraphes 2 et 3, et des
articles 3 à 24 ne sont plus applicables;

Reconnaissant que le contexte et les formes du travail forcé ou
obligatoire ont changé et que la traite des personnes à des fins
de travail forcé ou obligatoire, qui peut impliquer l'exploitation
sexuelle, fait l'objet d'une préoccupation internationale
grandissante et requiert des mesures urgentes en vue de son
élimination effective;

Notant qu'un nombre accru de travailleurs sont astreints au travail
forcé ou obligatoire dans l'économie privée, que certains secteurs
de l'économie sont particulièrement vulnérables et que certains
groupes de travailleurs sont davantage exposés au risque de devenir
victimes de travail forcé ou obligatoire, en particulier les migrants;

Notant que la suppression effective et durable du travail forcé ou
obligatoire contribue à assurer une concurrence loyale entre les
employeurs ainsi qu'une protection pour les travailleurs;

Recalling the relevant international labour standards, including, in particular, the Freedom of Association and Protection of the Right to Organise Convention, 1948 (No. 87), the Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98), the Equal Remuneration Convention, 1951 (No. 100), the Discrimination (Employment and Occupation) Convention, 1958 (No. 111), the Minimum Age Convention, 1973 (No. 138), the Worst Forms of Child Labour Convention, 1999 (No. 182), the Migration for Employment Convention (Revised), 1949 (No. 97), the Migrant Workers (Supplementary Provisions) Convention, 1975 (No. 143), the Domestic Workers Convention, 2011 (No. 189), the Private Employment Agencies Convention, 1997 (No. 181), the Labour Inspection Convention, 1947 (No. 81), the Labour Inspection (Agriculture) Convention, 1969 (No. 129), as well as the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work (1998), and the ILO Declaration on Social Justice for a Fair Globalization (2008), and

Noting other relevant international instruments, in particular the Universal Declaration of Human Rights (1948), the International Covenant on Civil and Political Rights (1966), the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (1966), the Slavery Convention (1926), the Supplementary Convention on the Abolition of Slavery, the Slave Trade, and Institutions and Practices Similar to Slavery (1956), the United Nations Convention against Transnational Organized Crime (2000), the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, especially Women and Children (2000), the Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air (2000), the International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families (1990), the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (1984), the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (1979), and the Convention on the Rights of Persons with Disabilities (2006), and

Having decided upon the adoption of certain proposals to address gaps in implementation of the Convention, and reaffirmed that measures of prevention, protection, and remedies, such as compensation and rehabilitation, are necessary to achieve the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour, pursuant to the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Protocol to the Convention;

adopts this eleventh day of June two thousand and fourteen the following Protocol, which may be cited as the Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930.

Rappelant les normes internationales du travail pertinentes, en particulier la convention (n° 87) sur la liberté syndicale et la protection du droit syndical, 1948, la convention (n° 98) sur le droit d'organisation et de négociation collective, 1949, la convention (n° 100) sur l'égalité de rémunération, 1951, la convention (n° 111) concernant la discrimination (emploi et profession), 1958, la convention (n° 138) sur l'âge minimum, 1973, la convention (n° 182) sur les pires formes de travail des enfants, 1999, la convention (n° 97) sur les travailleurs migrants (révisée), 1949, la convention (n° 143) sur les travailleurs migrants (dispositions complémentaires), 1975, la convention (n° 189) sur les travailleuses et travailleurs domestiques, 2011, la convention (n° 181) sur les agences d'emploi privées, 1997, la convention (n° 81) sur l'inspection du travail, 1947, et la convention (n° 129) sur l'inspection du travail (agriculture), 1969, ainsi que la Déclaration de l'OIT relative aux principes et droits fondamentaux au travail (1998) et la Déclaration de l'OIT sur la justice sociale pour une mondialisation équitable (2008);

Notant d'autres instruments internationaux pertinents, en particulier la Déclaration universelle des droits de l'homme (1948), le Pacte international relatif aux droits civils et politiques (1966), le Pacte international relatif aux droits économiques, sociaux et culturels (1966), la Convention relative à l'esclavage (1926), la Convention supplémentaire relative à l'abolition de l'esclavage, de la traite des esclaves et des institutions et pratiques analogues à l'esclavage (1956), la Convention des Nations Unies contre la criminalité transnationale organisée (2000) et le Protocole additionnel visant à prévenir, réprimer et punir la traite des personnes, en particulier des femmes et des enfants (2000) et le Protocole contre le trafic illicite de migrants par terre, air et mer (2000), la Convention internationale sur la protection des droits de tous les travailleurs migrants et des membres de leur famille (1990), la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants (1984), la Convention sur l'élimination de toutes les formes de discrimination à l'égard des femmes (1979) et la Convention relative aux droits des personnes handicapées (2006);

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions visant à combler les lacunes dans la mise en œuvre de la convention et réaffirmé que les mesures de prévention et de protection et les mécanismes de recours et de réparation, tels que l'indemnisation et la réadaptation, sont nécessaires pour parvenir à la suppression effective et durable du travail forcé ou obligatoire, au titre du quatrième point à l'ordre du jour de la session;

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un protocole relatif à la convention,

adopte, ce onzième jour de juin deux mille quatorze, le protocole ci-après, qui sera dénommé Protocole de 2014 relatif à la convention sur le travail forcé, 1930.

Article 1

1. In giving effect to its obligations under the Convention to suppress forced or compulsory labour, each Member shall take effective measures to prevent and eliminate its use, to provide to victims protection and access to appropriate and effective remedies, such as compensation, and to sanction the perpetrators of forced or compulsory labour.

2. Each Member shall develop a national policy and plan of action for the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour in consultation with employers' and workers' organizations, which shall involve systematic action by the competent authorities and, as appropriate, in coordination with employers' and workers' organizations, as well as with other groups concerned.

3. The definition of forced or compulsory labour contained in the Convention is reaffirmed, and therefore the measures referred to in this Protocol shall include specific action against trafficking in persons for the purposes of forced or compulsory labour.

Article 2

The measures to be taken for the prevention of forced or compulsory labour shall include:

- (a) educating and informing people, especially those considered to be particularly vulnerable, in order to prevent their becoming victims of forced or compulsory labour;
- (b) educating and informing employers, in order to prevent their becoming involved in forced or compulsory labour practices;
- (c) undertaking efforts to ensure that:
 - (i) the coverage and enforcement of legislation relevant to the prevention of forced or compulsory labour, including labour law as appropriate, apply to all workers and all sectors of the economy; and
 - (ii) labour inspection services and other services responsible for the implementation of this legislation are strengthened;
- (d) protecting persons, particularly migrant workers, from possible abusive and fraudulent practices during the recruitment and placement process;
- (e) supporting due diligence by both the public and private sectors to prevent and respond to risks of forced or compulsory labour; and
- (f) addressing the root causes and factors that heighten the risks of forced or compulsory labour.

Article 3

Each Member shall take effective measures for the identification, release, protection, recovery and rehabilitation of all victims of forced or compulsory labour, as well as the provision of other forms of assistance and support.

Article 1

1. En s'acquittant de ses obligations en vertu de la convention de supprimer le travail forcé ou obligatoire, tout Membre doit prendre des mesures efficaces pour en prévenir et éliminer l'utilisation, assurer aux victimes une protection et un accès à des mécanismes de recours et de réparation appropriés et efficaces, tels que l'indemnisation, et réprimer les auteurs de travail forcé ou obligatoire.

2. Tout Membre doit élaborer, en consultation avec les organisations d'employeurs et de travailleurs, une politique nationale et un plan d'action national visant la suppression effective et durable du travail forcé ou obligatoire, qui prévoit une action systématique de la part des autorités compétentes, lorsqu'il y a lieu en coordination avec les organisations d'employeurs et de travailleurs, ainsi qu'avec d'autres groupes intéressés.

3. La définition du travail forcé ou obligatoire figurant dans la convention est réaffirmée et, par conséquent, les mesures visées dans le présent protocole doivent inclure une action spécifique contre la traite des personnes à des fins de travail forcé ou obligatoire.

Article 2

Les mesures qui doivent être prises pour prévenir le travail forcé ou obligatoire doivent comprendre:

- a) l'éducation et l'information des personnes, notamment celles considérées comme particulièrement vulnérables, afin d'éviter qu'elles ne deviennent victimes de travail forcé ou obligatoire;
- b) l'éducation et l'information des employeurs, afin d'éviter qu'ils ne se trouvent impliqués dans des pratiques de travail forcé ou obligatoire;
- c) des efforts pour garantir que:
 - i) le champ d'application et le contrôle de l'application de la législation pertinente en matière de prévention du travail forcé ou obligatoire, y compris la législation du travail en tant que de besoin, couvrent tous les travailleurs et tous les secteurs de l'économie;
 - ii) les services de l'inspection du travail et autres services chargés de faire appliquer cette législation sont renforcés;
- d) la protection des personnes, en particulier des travailleurs migrants, contre d'éventuelles pratiques abusives ou frauduleuses au cours du processus de recrutement et de placement;
- e) un appui à la diligence raisonnable dont doivent faire preuve les secteurs tant public que privé pour prévenir les risques de travail forcé ou obligatoire et y faire face;
- f) une action contre les causes profondes et les facteurs qui accroissent le risque de travail forcé ou obligatoire.

Article 3

Tout Membre doit prendre des mesures efficaces pour identifier, libérer et protéger toutes les victimes de travail forcé ou obligatoire et pour permettre leur rétablissement et leur réadaptation, ainsi que pour leur prêter assistance et soutien sous d'autres formes.

Article 4

1. Each Member shall ensure that all victims of forced or compulsory labour, irrespective of their presence or legal status in the national territory, have access to appropriate and effective remedies, such as compensation.

2. Each Member shall, in accordance with the basic principles of its legal system, take the necessary measures to ensure that competent authorities are entitled not to prosecute or impose penalties on victims of forced or compulsory labour for their involvement in unlawful activities which they have been compelled to commit as a direct consequence of being subjected to forced or compulsory labour.

Article 5

Members shall cooperate with each other to ensure the prevention and elimination of all forms of forced or compulsory labour.

Article 6

The measures taken to apply the provisions of this Protocol and of the Convention shall be determined by national laws or regulations or by the competent authority, after consultation with the organizations of employers and workers concerned.

Article 7

The transitional provisions of Article 1, paragraphs 2 and 3, and Articles 3 to 24 of the Convention shall be deleted.

Article 8

1. A Member may ratify this Protocol at the same time as or at any time after its ratification of the Convention, by communicating its formal ratification to the Director-General of the International Labour Office for registration.

2. The Protocol shall come into force twelve months after the date on which ratifications of two Members have been registered by the Director-General. Thereafter, this Protocol shall come into force for a Member twelve months after the date on which its ratification is registered and the Convention shall be binding on the Member concerned with the addition of Articles 1 to 7 of this Protocol.

Article 9

1. A Member which has ratified this Protocol may denounce it whenever the Convention is open to denunciation in accordance with its Article 30, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

2. Denunciation of the Convention in accordance with its Articles 30 or 32 shall *ipso jure* involve the denunciation of this Protocol.

Article 4

1. Tout Membre doit veiller à ce que toutes les victimes de travail forcé ou obligatoire, indépendamment de leur présence ou de leur statut juridique sur le territoire national, aient effectivement accès à des mécanismes de recours et de réparation appropriés et efficaces, tels que l'indemnisation.

2. Tout Membre doit, conformément aux principes fondamentaux de son système juridique, prendre les mesures nécessaires pour que les autorités compétentes ne soient pas tenues d'engager de poursuites ou d'imposer de sanctions à l'encontre de victimes de travail forcé ou obligatoire pour avoir pris part à des activités illicites qu'elles auraient été contraintes de réaliser et qui seraient une conséquence directe de leur soumission au travail forcé ou obligatoire.

Article 5

Les Membres doivent coopérer entre eux pour assurer la prévention et l'élimination de toutes les formes de travail forcé ou obligatoire.

Article 6

Les mesures prises pour appliquer les dispositions du présent protocole et de la convention doivent être déterminées par la législation nationale ou par l'autorité compétente, après consultation des organisations d'employeurs et de travailleurs intéressées.

Article 7

Les dispositions transitoires de l'article 1, paragraphes 2 et 3, et des articles 3 à 24 de la convention sont supprimées.

Article 8

1. Un Membre peut ratifier le présent protocole en même temps qu'il ratifie la convention, ou à tout moment après la ratification de celle-ci, en communiquant sa ratification formelle au Directeur général du Bureau international du Travail aux fins d'enregistrement.

2. Le protocole entre en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres ont été enregistrées par le Directeur général. Par la suite, le présent protocole entre en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date de l'enregistrement de sa ratification. A compter de ce moment, le Membre intéressé est lié par la convention telle que complétée par les articles 1 à 7 du présent protocole.

Article 9

1. Tout Membre ayant ratifié le présent protocole peut le dénoncer à tout moment où la convention est elle-même ouverte à dénonciation, conformément à son article 30, par un acte communiqué au Directeur général du Bureau international du Travail aux fins d'enregistrement.

2. La dénonciation de la convention, conformément à ses articles 30 ou 32, entraîne de plein droit la dénonciation du présent protocole.

3. Any denunciation in accordance with paragraphs 1 or 2 of this Article shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

Article 10

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications, declarations and denunciations communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Protocol shall come into force.

Article 11

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations, for registration in accordance with article 102 of the Charter of the United Nations, full particulars of all ratifications, declarations and denunciations registered by the Director-General.

Article 12

The English and French versions of the text of this Protocol are equally authoritative.

3. Toute dénonciation effectuée conformément aux paragraphes 1 ou 2 du présent article ne prend effet qu'une année après avoir été enregistrée.

Article 10

1. Le Directeur général du Bureau international du Travail notifie à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail l'enregistrement de toutes les ratifications, déclarations et dénonciations qui lui sont communiquées par les Membres de l'Organisation.

2. En notifiant aux Membres de l'Organisation l'enregistrement de la deuxième ratification, le Directeur général appelle l'attention des Membres de l'Organisation sur la date à laquelle le présent protocole entrera en vigueur.

Article 11

Le Directeur général du Bureau international du Travail communique au Secrétaire général des Nations Unies, aux fins d'enregistrement conformément à l'article 102 de la Charte des Nations Unies, des renseignements complets au sujet de toutes les ratifications, déclarations et dénonciations qu'il aura enregistrées.

Article 12

Les versions anglaise et française du texte du présent protocole font également foi.

The foregoing is the authentic text of the Protocol duly adopted by the General Conference of the International Labour Organization during its One hundred and third Session which was held at Geneva and declared closed the twelfth day of June 2014.

IN FAITH WHEREOF we have appended our signatures this twelfth day of June 2014.

Le texte qui précède est le texte authentique du protocole dûment adoptée par la Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail dans sa cent troisième session qui s'est tenue à Genève et qui a été déclarée close le douzième jour de juin 2014.

EN FOI DE QUOI ont apposé leurs signatures, ce douzième jour de juin 2014:

*The President of the Conference,
Le Président de la Conférence,*

DANIEL FUNES DE RIOJA

*The Director-General of the International Labour Office,
Le Directeur général du Bureau international du Travail,*

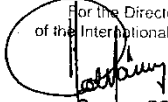
GUY RYDER

The text of the Protocol as here presented is a true copy of the text authenticated by the signatures of the President of the International Labour Conference and of the Director-General of the International Labour Office.

Le texte du protocole présenté ici est une copie exacte du texte authentiqué par les signatures du Président de la Conférence internationale du Travail et du Directeur général du Bureau international du Travail.

Certified true and complete copy,
Copie certifiée conforme et complète.

For the Director-General of the International Labour Office:
Pour le Directeur général du Bureau international du Travail:

Certified true and complete copy,
for the Director-General
of the International Labour Office:

Georges POLITAKIS
Deputy Legal Adviser
of the International Labour Office

Recommendation on supplementary measures for the effective suppression of forced labour, 2014 (No. 203)

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its 103rd Session on 28 May 2014, and

Having adopted the Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930, hereinafter referred to as “the Protocol”, and

Having decided upon the adoption of certain proposals to address gaps in implementation of the Forced Labour Convention, 1930 (No. 29), hereinafter referred to as “the Convention”, and reaffirmed that measures of prevention, protection, and remedies, such as compensation and rehabilitation, are necessary to achieve the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour, pursuant to the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Recommendation supplementing the Convention and the Protocol;

adopts this eleventh day of June of the year two thousand and fourteen the following Recommendation, which may be cited as the Forced Labour (Supplementary Measures) Recommendation, 2014.

1. Members should establish or strengthen, as necessary, in consultation with employers’ and workers’ organizations as well as other groups concerned:

(a) national policies and plans of action with time-bound measures using a gender- and child-sensitive approach to achieve the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour in all its forms through prevention, protection and access to remedies, such as compensation of victims, and the sanctioning of perpetrators; and

(b) competent authorities such as the labour inspectorates, the judiciary and national bodies or other institutional mechanisms that are concerned with forced or compulsory labour, to ensure the development, coordination, implementation, monitoring and evaluation of the national policies and plans of action.

2.

(1) Members should regularly collect, analyse and make available reliable, unbiased and detailed information and statistical data, disaggregated by relevant characteristics such as sex, age and nationality, on the nature and extent of forced or compulsory labour which would allow an assessment of progress made.

(2) The right to privacy with regard to personal data should be respected.

PREVENTION

3. Members should take preventive measures that include:

- (a) respecting, promoting and realizing fundamental principles and rights at work;
- (b) the promotion of freedom of association and collective bargaining to enable at-risk workers to join workers' organizations;
- (c) programmes to combat the discrimination that heightens vulnerability to forced or compulsory labour;
- (d) initiatives to address child labour and promote educational opportunities for children, both boys and girls, as a safeguard against children becoming victims of forced or compulsory labour; and
- (e) taking steps to realize the objectives of the Protocol and the Convention.

4. Taking into account their national circumstances, Members should take the most effective preventive measures, such as:

- (a) addressing the root causes of workers' vulnerability to forced or compulsory labour;
- (b) targeted awareness-raising campaigns, especially for those who are most at risk of becoming victims of forced or compulsory labour, to inform them, inter alia, about how to protect themselves against fraudulent or abusive recruitment and employment practices, their rights and responsibilities at work, and how to gain access to assistance in case of need;
- (c) targeted awareness-raising campaigns regarding sanctions for violating the prohibition on forced or compulsory labour;
- (d) skills training programmes for at-risk population groups to increase their employability and income-earning opportunities and capacity;
- (e) steps to ensure that national laws and regulations concerning the employment relationship cover all sectors of the economy and that they are effectively enforced. The relevant information on the terms and conditions of employment should be specified in an appropriate, verifiable and easily understandable manner, and preferably through written contracts in accordance with national laws, regulations or collective agreements;
- (f) basic social security guarantees forming part of the national social protection floor, as provided for in the Social Protection Floors Recommendation, 2012 (No. 202), in order to reduce vulnerability to forced or compulsory labour;
- (g) orientation and information for migrants, before departure and upon arrival, in order for them to be better prepared to work and live abroad and to create awareness and better understanding about trafficking for forced labour situations;
- (h) coherent policies, such as employment and labour migration policies, which take into account the risks faced by specific groups of migrants, including those in an irregular situation, and address circumstances that could result in forced labour situations;
- (i) promotion of coordinated efforts by relevant government agencies with those of other States to facilitate regular and safe migration and to prevent trafficking in persons, including coordinated efforts to regulate, license and monitor labour recruiters and employment agencies and eliminate the charging of recruitment fees to workers to prevent debt bondage and other forms of economic coercion; and
- (j) in giving effect to their obligations under the Convention to suppress forced or compulsory labour, providing guidance and support to employers and businesses to take effective measures to identify, prevent, mitigate and account for how they address the risks

of forced or compulsory labour in their operations or in products, services or operations to which they may be directly linked.

PROTECTION

5.

- (1) Targeted efforts should be made to identify and release victims of forced or compulsory labour.
- (2) Protective measures should be provided to victims of forced or compulsory labour. These measures should not be made conditional on the victim's willingness to cooperate in criminal or other proceedings.
- (3) Steps may be taken to encourage the cooperation of victims for the identification and punishment of perpetrators.

6. Members should recognize the role and capacities of workers' organizations and other organizations concerned to support and assist victims of forced or compulsory labour.

7. Members should, in accordance with the basic principles of their legal systems, take the necessary measures to ensure that competent authorities are entitled not to prosecute or impose penalties on victims of forced or compulsory labour for their involvement in unlawful activities which they have been compelled to commit as a direct consequence of being subjected to forced or compulsory labour.

8. Members should take measures to eliminate abuses and fraudulent practices by labour recruiters and employment agencies, such as:

- (a) eliminating the charging of recruitment fees to workers;
- (b) requiring transparent contracts that clearly explain terms of employment and conditions of work;
- (c) establishing adequate and accessible complaint mechanisms;
- (d) imposing adequate penalties; and
- (e) regulating or licensing these services.

9. Taking into account their national circumstances, Members should take the most effective protective measures to meet the needs of all victims for both immediate assistance and long-term recovery and rehabilitation, such as:

- (a) reasonable efforts to protect the safety of victims of forced or compulsory labour as well as of family members and witnesses, as appropriate, including protection from intimidation and retaliation for exercising their rights under relevant national laws or for cooperation with legal proceedings;
- (b) adequate and appropriate accommodation;
- (c) health care, including both medical and psychological assistance, as well as provision of special rehabilitative measures for victims of forced or compulsory labour, including those who have also been subjected to sexual violence;
- (d) material assistance;
- (e) protection of privacy and identity; and
- (f) social and economic assistance, including access to educational and training opportunities and access to decent work.

10. Protective measures for children subjected to forced or compulsory labour should take into account the special needs and best interests of the child, and, in addition to the protections provided for in the Worst Forms of Child Labour Convention, 1999 (No. 182), should include:

- (a) access to education for girls and boys;
- (b) the appointment of a guardian or other representative, where appropriate;
- (c) when the person's age is uncertain but there are reasons to believe him or her to be less than 18 years of age, a presumption of minor status, pending age verification; and
- (d) efforts to reunite children with their families, or, when it is in the best interests of the child, provide family-based care.

11. Taking into account their national circumstances, Members should take the most effective protective measures for migrants subjected to forced or compulsory labour, irrespective of their legal status in the national territory, including:

- (a) provision of a reflection and recovery period in order to allow the person concerned to take an informed decision relating to protective measures and participation in legal proceedings, during which the person shall be authorized to remain in the territory of the member State concerned when there are reasonable grounds to believe that the person is a victim of forced or compulsory labour;
- (b) provision of temporary or permanent residence permits and access to the labour market; and
- (c) facilitation of safe and preferably voluntary repatriation.

REMEDIES, SUCH AS COMPENSATION AND ACCESS TO JUSTICE

12. Members should take measures to ensure that all victims of forced or compulsory labour have access to justice and other appropriate and effective remedies, such as compensation for personal and material damages, including by:

- (a) ensuring, in accordance with national laws, regulations and practice, that all victims, either by themselves or through representatives, have effective access to courts, tribunals and other resolution mechanisms, to pursue remedies, such as compensation and damages;
- (b) providing that victims can pursue compensation and damages from perpetrators, including unpaid wages and statutory contributions for social security benefits;
- (c) ensuring access to appropriate existing compensation schemes;
- (d) providing information and advice regarding victims' legal rights and the services available, in a language that they can understand, as well as access to legal assistance, preferably free of charge; and
- (e) providing that all victims of forced or compulsory labour that occurred in the member State, both nationals and non-nationals, can pursue appropriate administrative, civil and criminal remedies in that State, irrespective of their presence or legal status in the State, under simplified procedural requirements, when appropriate.

ENFORCEMENT

13. Members should take action to strengthen the enforcement of national laws and regulations and other measures, including by:

(a) giving to the relevant authorities, such as labour inspection services, the necessary mandate, resources and training to allow them to effectively enforce the law and cooperate with other organizations concerned for the prevention and protection of victims of forced or compulsory labour;

(b) providing for the imposition of penalties, in addition to penal sanctions, such as the confiscation of profits of forced or compulsory labour and of other assets in accordance with national laws and regulations;

(c) ensuring that legal persons can be held liable for the violation of the prohibition to use forced or compulsory labour in applying Article 25 of the Convention and clause (b) above; and

(d) strengthening efforts to identify victims, including by developing indicators of forced or compulsory labour for use by labour inspectors, law enforcement services, social workers, immigration officers, public prosecutors, employers, employers' and workers' organizations, non-governmental organizations and other relevant actors.

INTERNATIONAL COOPERATION

14. International cooperation should be strengthened between and among Members and with relevant international and regional organizations, which should assist each other in achieving the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour, including by:

(a) strengthening international cooperation between labour law enforcement institutions in addition to criminal law enforcement;

(b) mobilizing resources for national action programmes and international technical cooperation and assistance;

(c) mutual legal assistance;

(d) cooperation to address and prevent the use of forced or compulsory labour by diplomatic personnel; and

(e) mutual technical assistance, including the exchange of information and the sharing of good practice and lessons learned in combating forced or compulsory labour.

**TEXT OF THE AMENDMENTS OF 2014
TO THE MARITIME LABOUR CONVENTION, 2006**

Amendments to the Code implementing Regulations 2.5 and 4.2 and appendices of the Maritime Labour Convention, 2006 (MLC, 2006), adopted by the Special Tripartite Committee on 11 April 2014

I. Amendments to the Code implementing Regulation 2.5 – Repatriation of the MLC, 2006 (and appendices)

A. Amendments relating to Standard A2.5

In the present heading, “Standard A2.5 – Repatriation”, replace “A2.5” by “A2.5.1”.

Following paragraph 9 of the present Standard A2.5, add the following heading and text:

Standard A2.5.2 – Financial security

1. In implementation of Regulation 2.5, paragraph 2, this Standard establishes requirements to ensure the provision of an expeditious and effective financial security system to assist seafarers in the event of their abandonment.
2. For the purposes of this Standard, a seafarer shall be deemed to have been abandoned where, in violation of the requirements of this Convention or the terms of the seafarers’ employment agreement, the shipowner:
 - (a) fails to cover the cost of the seafarer’s repatriation; or
 - (b) has left the seafarer without the necessary maintenance and support; or
 - (c) has otherwise unilaterally severed their ties with the seafarer including failure to pay contractual wages for a period of at least two months.
3. Each Member shall ensure that a financial security system meeting the requirements of this Standard is in place for ships flying its flag. The financial security system may be in the form of a social security scheme or insurance or a national fund or other similar arrangements. Its form shall be determined by the Member after consultation with the shipowners’ and seafarers’ organizations concerned.
4. The financial security system shall provide direct access, sufficient coverage and expedited financial assistance, in accordance with this Standard, to any abandoned seafarer on a ship flying the flag of the Member.
5. For the purposes of paragraph 2(b) of this Standard, necessary maintenance and support of seafarers shall include: adequate food, accommodation, drinking water supplies, essential fuel for survival on board the ship and necessary medical care.
6. Each Member shall require that ships that fly its flag, and to which paragraph 1 or 2 of Regulation 5.1.3 applies, carry on board a certificate or other documentary evidence of financial security issued by the financial security provider. A copy shall be posted in a conspicuous place on board where it is available to the seafarers. Where more than one financial security provider provides cover, the document provided by each provider shall be carried on board.
7. The certificate or other documentary evidence of financial security shall contain the information required in Appendix A2-I. It shall be in English or accompanied by an English translation.

8. Assistance provided by the financial security system shall be granted promptly upon request made by the seafarer or the seafarer's nominated representative and supported by the necessary justification of entitlement in accordance with paragraph 2 above.

9. Having regard to Regulations 2.2 and 2.5, assistance provided by the financial security system shall be sufficient to cover the following:

(a) outstanding wages and other entitlements due from the shipowner to the seafarer under their employment agreement, the relevant collective bargaining agreement or the national law of the flag State, limited to four months of any such outstanding wages and four months of any such outstanding entitlements;

(b) all expenses reasonably incurred by the seafarer, including the cost of repatriation referred to in paragraph 10; and

(c) the essential needs of the seafarer including such items as: adequate food, clothing where necessary, accommodation, drinking water supplies, essential fuel for survival on board the ship, necessary medical care and any other reasonable costs or charges from the act or omission constituting the abandonment until the seafarer's arrival at home.

10. The cost of repatriation shall cover travel by appropriate and expeditious means, normally by air, and include provision for food and accommodation of the seafarer from the time of leaving the ship until arrival at the seafarer's home, necessary medical care, passage and transport of personal effects and any other reasonable costs or charges arising from the abandonment.

11. The financial security shall not cease before the end of the period of validity of the financial security unless the financial security provider has given prior notification of at least 30 days to the competent authority of the flag State.

12. If the provider of insurance or other financial security has made any payment to any seafarer in accordance with this Standard, such provider shall, up to the amount it has paid and in accordance with the applicable law, acquire by subrogation, assignment or otherwise, the rights which the seafarer would have enjoyed.

13. Nothing in this Standard shall prejudice any right of recourse of the insurer or provider of financial security against third parties.

14. The provisions in this Standard are not intended to be exclusive or to prejudice any other rights, claims or remedies that may also be available to compensate seafarers who are abandoned. National laws and regulations may provide that any amounts payable under this Standard can be offset against amounts received from other sources arising from any rights, claims or remedies that may be the subject of compensation under the present Standard.

B. Amendments relating to Guideline B2.5

At the end of the present Guideline B2.5, add the following heading and text:

Guideline B2.5.3 – Financial security

1. In implementation of paragraph 8 of Standard A2.5.2, if time is needed to check the validity of certain aspects of the request of the seafarer or the seafarer's nominated representative, this should not prevent the seafarer from immediately receiving such part of the assistance requested as is recognized as justified.

C. Amendment to include a new appendix

Before Appendix A5-I, add the following appendix:

Appendix A2-I

Evidence of financial security under Regulation 2.5, paragraph 2

The certificate or other documentary evidence referred to in Standard A2.5.2, paragraph 7, shall include the following information:

- (a) name of the ship;
- (b) port of registry of the ship;
- (c) call sign of the ship;
- (d) IMO number of the ship;
- (e) name and address of the provider or providers of the financial security;
- (f) contact details of the persons or entity responsible for handling seafarers' requests for relief;
- (g) name of the shipowner;
- (h) period of validity of the financial security; and
- (i) an attestation from the financial security provider that the financial security meets the requirements of Standard A2.5.2.

D. Amendments relating to Appendices A5-I, A5-II and A5-III

At the end of Appendix A5-I, add the following item:

Financial security for repatriation

In Appendix A5-II, after item 14 under the heading Declaration of Maritime Labour Compliance – Part I, add the following item:

15. Financial security for repatriation (Regulation 2.5)

In Appendix A5-II, after item 14 under the heading Declaration of Maritime Labour Compliance – Part II, add the following item:

15. Financial security for repatriation (Regulation 2.5)

At the end of Appendix A5-III, add the following area:

Financial security for repatriation

II. Amendments to the Code implementing Regulation 4.2 – Shipowners' liability of the MLC, 2006 (and appendices)

A. Amendments relating to Standard A4.2

In the present heading, “Standard A4.2 – Shipowners’ liability”, replace “A4.2” by “A4.2.1”.

Following paragraph 7 of the present Standard A4.2, add the following text:

8. National laws and regulations shall provide that the system of financial security to assure compensation as provided by paragraph 1(b) of this Standard for contractual claims, as defined in Standard A4.2.2, meet the following minimum requirements:

(a) the contractual compensation, where set out in the seafarer’s employment agreement and without prejudice to subparagraph (c) of this paragraph, shall be paid in full and without delay;

(b) there shall be no pressure to accept a payment less than the contractual amount;

(c) where the nature of the long-term disability of a seafarer makes it difficult to assess the full compensation to which the seafarer may be entitled, an interim payment or payments shall be made to the seafarer so as to avoid undue hardship;

(d) in accordance with Regulation 4.2, paragraph 2, the seafarer shall receive payment without prejudice to other legal rights, but such payment may be offset by the shipowner against any damages resulting from any other claim made by the seafarer against the shipowner and arising from the same incident; and

(e) the claim for contractual compensation may be brought directly by the seafarer concerned, or their next of kin, or a representative of the seafarer or designated beneficiary.

9. National laws and regulations shall ensure that seafarers receive prior notification if a shipowner’s financial security is to be cancelled or terminated.

10. National laws and regulations shall ensure that the competent authority of the flag State is notified by the provider of the financial security if a shipowner’s financial security is cancelled or terminated.

11. Each Member shall require that ships that fly its flag carry on board a certificate or other documentary evidence of financial security issued by the financial security provider. A copy shall be posted in a conspicuous place on board where it is available to the seafarers. Where more than one financial security provider provides cover, the document provided by each provider shall be carried on board.

12. The financial security shall not cease before the end of the period of validity of the financial security unless the financial security provider has given prior notification of at least 30 days to the competent authority of the flag State.

13. The financial security shall provide for the payment of all contractual claims covered by it which arise during the period for which the document is valid.

14. The certificate or other documentary evidence of financial security shall contain the information required in Appendix A4-I. It shall be in English or accompanied by an English translation.

Add the following heading and text following the present Standard A4.2:

Standard A4.2.2 – Treatment of contractual claims

1. For the purposes of Standard A4.2.1, paragraph 8, and the present Standard, the term “contractual claim” means any claim which relates to death or long-term disability of

seafarers due to an occupational injury, illness or hazard as set out in national law, the seafarers' employment agreement or collective agreement.

2. The system of financial security, as provided for in Standard A4.2.1, paragraph 1(b), may be in the form of a social security scheme or insurance or fund or other similar arrangements. Its form shall be determined by the Member after consultation with the shipowners' and seafarers' organizations concerned.

3. National laws and regulations shall ensure that effective arrangements are in place to receive, deal with and impartially settle contractual claims relating to compensation referred to in Standard A4.2.1, paragraph 8, through expeditious and fair procedures.

B. Amendments relating to Guideline B4.2

In the present heading, "Guideline B4.2 – Shipowners' liability", replace "B4.2" by "B4.2.1".

In paragraph 1 of the present Guideline B4.2, replace "Standard A4.2" by "Standard A4.2.1".

Following paragraph 3 of the present Guideline B4.2, add the following heading and text:

Guideline B4.2.2 – Treatment of contractual claims

1. National laws or regulations should provide that the parties to the payment of a contractual claim may use the Model Receipt and Release Form set out in Appendix B4-I.

C. Amendment to include new appendices

After Appendix A2-I, add the following appendix:

Appendix A4-I

Evidence of financial security under Regulation 4.2

The certificate or other documentary evidence of financial security required under Standard A4.2.1, paragraph 14, shall include the following information:

- (a) name of the ship;
- (b) port of registry of the ship;
- (c) call sign of the ship;
- (d) IMO number of the ship;
- (e) name and address of the provider or providers of the financial security;
- (f) contact details of the persons or entity responsible for handling seafarers' contractual claims;
- (g) name of the shipowner;
- (h) period of validity of the financial security; and

(i) an attestation from the financial security provider that the financial security meets the requirements of Standard A4.2.1.

After Appendix A4-I, add the following appendix:

Appendix B4-I

Model Receipt and Release Form

referred to in Guideline B4.2.2

Ship (name, port of registry and IMO number):.....

Incident (date and place):.....

Seafarer/legal heir and/or dependant:

Shipowner:.....

I, [Seafarer] [Seafarer's legal heir and/or dependant]* hereby acknowledge receipt of the sum of [currency and amount] in satisfaction of the Shipowner's obligation to pay contractual compensation for personal injury and/or death under the terms and conditions of [my] [the Seafarer's]* employment and I hereby release the Shipowner from their obligations under the said terms and conditions.

The payment is made without admission of liability of any claims and is accepted without prejudice to [my] [the Seafarer's legal heir and/or dependant's]* right to pursue any claim at law in respect of negligence, tort, breach of statutory duty or any other legal redress available and arising out of the above incident.

Dated:.....

Seafarer/legal heir and/or dependant:

Signed:.....

For acknowledgement:

Shipowner/Shipowner representative:

Signed:.....

Financial security provider:

Signed:.....

* Delete as appropriate.

D. Amendments relating to Appendices A5-I, A5-II and A5-III

At the end of Appendix A5-I, add the following item:

Financial security relating to shipowners' liability

In Appendix A5-II, as the last item under the heading Declaration of Maritime Labour Compliance – Part I, add the following item:

16. Financial security relating to shipowners' liability (Regulation 4.2)

In Appendix A5-II, as the last item under the heading Declaration of Maritime Labour Compliance – Part II, add the following item:

16. Financial security relating to shipowners' liability (Regulation 4.2)

At the end of Appendix A5-III, add the following area:

Financial security relating to shipowners' liability